

YENİ
EVREDE

MÜCADELE BİRLİĞİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HERŞEY EMEĞİN OLACAK!

KAPİTALİZM FELAKETTİR

DEVİRİM İÇİN İLERİ

•Ulusal
Soruna
Leninist
Bakış

•"Kürt
Açılımı" ve
"Demokratik
Barış"

•Zindanlar
Yıkılmadan
Devrim
Kazanılmaz

•Doğal Felaket
Yıktı Geçti
Sıra Toplumsal
Felakette

• Küresel
Eylem
İstanbul'da

1 Eylül 2009 Kadıköy

TUTUKLU
ÇOCUKLAR
SERBEST
BIRAKILSIN!

OPERASYONLAR
DURSUN
BARİŞA
ŞİMDİ!

İVİŞA DI
SAĞLIĞA
BÜTÇE.

ANADİLDE
EĞİTİM
İSTİYORUZ.

BİZ
SİNİYİZ
BİR DÜNYAYIZ

ULUSAL SORUNA LENİNİST BAKIŞ

Ulusal sorun ve ulusal sorunun çözümü konusundaki tartışmalar, büyük bir yoğunluk kazandı. Ulusal sorun, devrimin önemli bir sorunudur. Ulusal sorunun bu denli geniş, canlı tartışılması, devrimin güncelliğinin ve canlılığının açık bir ifadesidir. Devrimin diğer tüm konuları, aynı canlılıkla ve hararetle tartışılacaktır.

Şimdiye dek, devrimin güncelliğini yadsıyanlar, onu görmezlikten gelenler, şimdi devrimin gücünün bugünkü sonuçlarıyla karşı karşıya geliyorlar.

Devrim, kendi gücünü, güncelliğini ve canlılığını, tüm sosyal reformistlere ve oportünistlere kabul ettiriyor.

Leninist Parti, ulusal sorun tartışmalarına küçük burjuva hareketlere göre çok daha avantajlı giriyor.

Leninist Parti, ulusal sorunda yıllar öncesine dayanan ve giderek geliştirilen bilimsel, doğru görüşlere sahiptir. Türkiye sol hareketlerinin büyük çoğunluğu ulusal sorunda ya sosyal-şoven bir çizgiye sahip, ya da bazıları Kürt ulusal hareketinin söylediklerini kendi görüşleri olarak ilan etmekten başka bir şey yapmıyor.

Leninist yayınlarda, ulusal sorunda ortaya konan görüşleri açıklamayı sürdürüyoruz.

Burjuvazi Devrimin Baskısıyla Hareket Ediyor

Türkiye'nin egemen burjuva güçleri ve burjuva devletin, Kürt sorununun "çözümü"nü, bugünkü koşullarda gündeme getirmesi, devrimin açık baskısından ötürüdür. Bu konuda emperyalist güçlerin desteğini almış olması, egemen güçlere yönelik devrim tehdidinin hangi düzeye vardığının göstergesidir. İşbirlikçi tekelci sermaye, uzun iç savaşta egemenliğini yitirdi. Bu süreçte gerek Türkiye halkları üzerinde, gerekse Kürt halkı üzerinde ideolojik-politik hegemonyasını kaybetti. İşçi sınıfı ve halkların devrimci mücadelesinin şiddetlenerek ve yoğunlaşarak sürmesi, egemenler için iktidarlarını, ekonomik ayrıcalıklarını ve her şeylerini yitirmeye karşı karşıya gelmeleri demektir. Onlar bu durumda varlıklarının sürmesinin devrimci güçlerin durdurulmasına bağlı olduğunu düşünüyorlar. Daha önce yalnızca belli bir burjuva çevrenin kaygısı olan bu durum, giderek, daha geniş burjuva çevrelerin ortak kaygısı haline geldi. Bu durum, devlete egemen olan güçlerin birlikte harekete geçmesine yol açtı.

Kürdistan'da savaştan devrimci bir gücü ortadan kaldırmak, bölgenin ilhakçı, gericici burjuva devletlerinin de işine gelmektedir. Örgütlü ileri bir gücün tasfiye edilmesiyle kendilerini güven altına almış olacaklar.

Türkiye'nin egemen burjuva güçleri içeride bir savaş sürerken bölgede ve dünyada güçlü duruma gelemeyeceklerini hesap ettikleri için içeride iç savaşın önemli bir gücü olan Kürt ulusal hareketini tasfiye etme politikalarına yeni bir hız kazandırdılar.

Türkiye burjuvazisi değişti mi ki Kürt ulusal sorununu "çözmek" için bu denli hevesli görünüyor. Sorunu buna bağlamak isteyenler var, ama bu bir yanılgıdan ibaret. Burjuvazi değişmedi, o yalnızca devrimin yayılmasının ve zafere doğru ilerlemesinin önüne geçmeye çalışıyor. Burjuvaziye çeşitli politik yönelimlere iten devrimci mücadeledir, olayların devrimci yönde gelişmesidir ve bu koşullarda egemenlerin sınıfsal egemenliklerinin tehlikeye düşmesidir.

Türkiye ve Kürdistan'da süren devrimci durum ve devrimin güncelliği, TC'nin UKH ile bir "anlaşma" yapması burjuvazinin düşündüğü gibi bir sonucun ortaya çıkmasına izin vermez. Tersine devrim mücadelesi, yeni koşullarda daha da güçlenecek ve hızlanacaktır.

Kürt ulusal sorununun bir çözüm yolu olarak önerilen "tam hak eşitliği", aslında Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkı'nın özsel olarak reddedilmesine dayanıyor. Çünkü Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkı'nın özü, ezilen ulusun, politik olarak ayrılma hakkını kapsar. Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkı'nın bu politik içeriği kabul edilmediği için bunun yerine "tam hak eşitliği"ni ileri sürenler, iki ulusun birliğini zorunlu bir durum olarak belirlemiş olurlar. Ne denirse densin, Kürt ulusunun ayrılma, yani bağımsız devlet kurma hakkını inkar etmek için bu tez ileri sürülüyor. Kürt halkı ayrılmak isterse, o durumda eşit haklara dayalı birlikten söz edenler ne yapacaktır? Birlik adına zor mu uygulanacaktır? Ne denirse densin, Kürt ulusunun ayrılıp, bağımsız devlet kurma hakkını kabul etmeyen bir anlayış, sosyal-şoven bir anlayıştır.

Kürt Halkının**Devrim Mücadelesi Sürecektir**

Türkiye'nin UKH ile yapacağı bir "barış", bugün Kürt ulusal hareketi ve Türkiye'nin sol hareketinin uzlaşmacı kesimi tarafından ileri sürülen tezlere dayanarak yapılması halinde kesinlikle "demokratik barış" olmayacaktır. Çünkü, birincisi, Kürdistan'ın ilhakına son vermiyor; ikincisi, tam hak eşitliğine dayanmıyor; üçüncüsü, birleşmenin ön koşulu olan ayrılma özgürlüğüne dayanmıyor.

Buna "demokratik barış" adını veren Türkiye'nin ortalama sol hareketi, bununla, asıl olarak Türkiye'nin egemen burjuva güçlerine karşı izlediği uzlaşmacı politikanın üstünü örtmeye çalışıyor. İç savaşı sonuna dek, zafere kadar götürme devrimci politikasını izlemek yerine egemenlerle toplumsal uzlaşmaya giderek uzun yıllardır süren dünyanın bu en şiddetli devrimci iç savaşlarından birini sona erdirmeyi amaçlıyor. Sosyal reformistler ve oportünistler, burjuvaziyle uzlaşmanın bir yolu olarak düşündükleri Kürt ulusal sorununun, barışçıl çözümünü daha da genişleterek bu konsensüsü Türkiye ve Kürdistan'ın en geniş devrimci kitlelerine dek yaymak ve onlara kabul ettirmek peşindedir.

TC'nin UKH'nin ileri sürdüğü şartlar temelinde bir "anlaşma" yapması, UKKTH'nin gerçekleşmesi olmayacak, tersine, Kürt ulusu üzerinde Türk ulusunun ulusal baskısını sürdürecektir ve sınırlı haklar uğruna, egemen ulusun egemenliği pekişecek ve bu ezilen ulus tarafından güvenceye alınmış olacaktır.

Türk ulusunun zora dayanan ulusal egemenliği, bu kez Kürt halkının gönüllü desteğine sahip olacaktır.

Artık kendi ulusal egemenliğini eskisi gibi devam ettiremeyeceğini anlayan Türkiye'nin egemen güçleri, şimdi bu egemenliği Kürt halkının kendi isteğiyle desteklemesi sonucu garantiye almayı hedefliyorlar.

Böylesi bir sonuç, Türk ulusu ve Kürt ulusu arasındaki ezen-ezilen ulus ilişkisini değiştirmeyecek, Kürdistan'ın ilhakını sona erdirmeyecek, Kürt ulusunu ezilen ulus olmaktan çıkarmayacaktır. Bu demektir ki, Kürt halkının ulusal baskıya karşı, devrimci mücadelesi, bunun koşulları ortadan kalkmayacağı için sürecektir.

Yeni bir anayasa, Kürt halkının ulusal haklarının bir güvencesi olamaz. Kürt halkının ulusal haklarının, politik haklarının ve diğer haklarının güvencesi, TC'nin düzenleyeceği bir anayasa değil, ezilen halkın örgütlü gücü, devrim mücadelesi ve devrimin kendisi olacaktır.

Bir de lafta Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkı'nı savunduğunu söyleyip sonra bu ilkeyi çeşitli şartlara bağlayanlar var. Bu gruba girenler de, özünde Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkı ilkesini reddediyorlar. Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkı koşulsuz olarak savunulmalıdır. Ve bunun özü olarak ezilen ulusun ayrılma hakkı öne çıkartılmalıdır. Bu Leninist anlayışa uygun davranmayanlar, ezilen ulus üzerinde ulusal baskıdan başka bir şey olmayan zoraki birliği savunmuş olurlar. Kürt ulusunun ayrılıp bağımsız devlet kurma hakkını savunmayan her anlayış, sosyal-şoven bir anlayıştan öteye gitmez.

Kürt halkının ulusal-sınıfsal kurtuluşu iç içedir. Klasik kurtuluş çizgisi, Kürt halkına zafer getiremez. Mücadele, sosyalizme yönelmelidir. Bu ise, Kürdistan işçi sınıfının, ulusal harekete öncülük etmesi anlamına gelir.

Hareketin sınıfsal yanı git gide öne çıkıyor. Önümüzdeki süreçte mücadelenin sınıfsal çatışma yönü belirgin olarak yoğunlaşacaktır.

Türkiye ve Kürdistan birleşik devrimi, Türkiye ve Kürdistan proletaryasının öncülüğünde ve halkların mücadele birliği temelinde çok daha güçlenerek sürecektir.

Leninist Parti, ısrarlı ve kararlı olarak savunduğu Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkı ilkesinin sonuna kadar tutarlı savunucusu olacaktır.

Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkı İlkesinin Yadsınması

Kürt ulusal sorununun bir çözüm yolu olarak önerilen "tam hak eşitliği", aslında UKKTH'nin özsel olarak reddedilmesine dayanıyor. Çünkü UKKTH'nin özü, ezilen ulusun, politik olarak ayrılma hakkını kapsar. UKKTH'nin bu politik içeriği kabul edilmediği için bunun yerine "tam hak eşitliği"ni ileri sürenler, iki ulusun birliğini zorunlu bir durum olarak belirlemiş olurlar. Ne denirse densin, Kürt ulusunun ayrılma, yani bağımsız devlet kurma hakkını inkar etmek için bu tez ileri sürülüyor. Kürt halkı ayrılmak isterse, o durumda eşit haklara dayalı birlikten söz edenler ne yapacaktır? Birlik adına zor mu uygulanacaktır? Ne denirse densin, Kürt ulusunun ayrılıp, bağımsız devlet kurma hakkını kabul etmeyen bir anlayış, sosyal-şoven bir anlayıştır.

Birleşme özgürlüğü, ayrılma özgürlüğünü şart koşar. Eğer birleşme özgürlüğü, ayrılma hakkını bir ön koşul olarak kapsamazsa, bu, gönüllü, eşit haklar temelinde bir birlik olmaz, zoraki bir birlik olur.

Bir de lafta UKKTH'yi savunduğunu söyleyip sonra bu ilkeyi çeşitli şartlara bağlayanlar var. Bu gruba girenler de, özünde UKKTH ilkesini reddediyorlar. UKKTH koşulsuz olarak savunulmalıdır. Ve bunun özü olarak ezilen ulusun ayrılma hakkı öne çıkartılmalıdır. Bu Leninist anlayışa uygun davranmayanlar, ezilen ulus üzerinde ulusal baskıdan başka bir şey olmayan zoraki birliği savunmuş olurlar. Kürt ulusunun ayrılıp bağımsız devlet kurma hakkını savunmayan her anlayış, sosyal-şoven bir anlayıştan öteye gitmez.

UKKTH'nin**Marksist-Leninist Kavranışı**

Proletarya partisi ve emekçiler için, onların ekonomik gelişmesi için daha yararlı olduğundan bu konuda merkezîyetçi bir yaklaşıma sahiptir (diğer tüm şartlar eşit olmak koşuluyla).

Bu birlik, halkların gönüllü, eşit ve enternasyonal birliği olmalıdır. Böyle bir birliğin oluşması için ezilen ulusun ayrılma, yani ayrı devlet kurma hakkını içermelidir.

Ancak ayrılma özgürlüğünü kesin olarak tanıyan bir birleşme, gönüllü ve özgür bir birleşme olur.

Bu temelde proletarya, halkların enternasyonal ve kardeşçe birliğinden yanadır.

Bu çerçevede ezen ulusun enternasyonalist sosyalistleri ve işçileri, ezilen ulusun ayrılma yani bağımsız devlet kurma hakkının propagandasını yapmalıdır. Komünist enternasyonalizm anlayışı bunu gerektirir.

Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkı ve Kürdistan Sorunu

Kürt ulusal sorunu, Kürdistan sorununun ayrılamaz. Marx, "konuşmada uluslararası politika geçtiği ölçüde (milliyetlerden) değil (ülkelerden) söz ediyorum" demiştir. Biz de uluslararası ilişkilerden söz ederken Kürdistan'dan söz edeceğiz.

Dünyada buna bir çok örnek verilebilir. "İrlanda sorunu", "Filistin sorunu", "BASK sorunu", "Doğu Timor sorunu" vb.

Kürt ulusal sorununun Kürdistan sorununun ayrı görülmemesi, Kürt ulusu kendi iradesi dışında zorla TC'nin devlet sınırları içerisinde tutulduğu (ilhak edildiği) için, devlet sınırları sorununu gündeme getirir.

UKKTH ayrılma, aynı zamanda bağımsız devlet kurma hakkını içerdiği için, sınırlar sorununu şart koşar, yani Kürdistan sorununu.

Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkı ve Federasyon

Marksist-Leninistler ulusal sorunun çözümünde, demokratik merkeziyetçilikten yanadırlar. Marx ve Lenin ulusal sorunda görüş açıklarken, diğer tüm haklar eşit olmak kaydıyla merkeziyetçilikten yana olmuşlardır. Ulusal sorunda, federatif çözümün karşıtı olmuşlardır.

UKKTH “federasyon hakkı”na indirgenemez.

Federasyon ancak somut koşullarda ve zorunlu durumlarda bir çözüm olarak gündeme gelir. Ekim Devrimi sonrasında Rusya’da geçici bir çözüm olarak gündeme geldiği gibi.

Federasyon halkların eşit, özgür, gönüllü birliğine giden yolda geçici bir çözüm olarak gündeme gelebilir.

Türkiye sol hareketinde Kürdistan için federasyon önerenler, UKKTH’nin özü olan ayrılma, yani bağımsız devlet kurma hakkını yadsımış oluyorlar.

Anadilde Eğitim

Anadilde eğitim ilkesini savunanlar, bu ilkeyi savunurken eksik davranıyorlar. Sorun sadece ezilen ulus için anadilde eğitim değil, tüm kamu kurumlarında dilini özgürce kullanabilmeleridir. Resmi dil zorunluluğu kaldırılmalıdır.

Referandum

Referandum, ulusal sorunun çözümünü karara bağlaması yoludur. Referandum yapacak olan ezen ulus değil, ezilen ulustur. Ezilen ulus açısından referandum ancak, özgür bir ortamda, ayrılma dahil kendi geleceğini kendisinin belirlemesi konusunda tam bir ajitasyon özgürlüğünün kullanıldığı koşullarda gündeme gelir.

Referandumu ezilen ulusun kurumları karara bağlayabilirler.

Birleşik Devrim

Cumhuriyetin ilk dönemlerinde Kürdistan devrim dinamizmi ve Türkiye’deki devrim dinamizmi nesnel ve tarihsel koşullar nedeniyle ayrı ayrı gelişmiştir. Yine, tarihsel gelişim, Kürdistan’ın ilhak edilmesi, kapitalizmin gelişimi, yani ortak ekonomik temele bağlı olarak her iki ülkenin devrim dinamikleri ortak bir harekette birleşmiştir. Her iki ülkenin devrimci hareketi, birleşik devrimin bileşenleri haline gelmiştir.

Proletaryanın

Sınıf Mücadelesinin Birliği

Leninist Parti yıllardır her iki ülke proletaryasının sınıf mücadelesinin birliğini sağlaması için mücadele etmiştir. Her iki ülke proletaryasının bütün sınıf örgütlerinde en sıkı ve merkezi birliği için çaba göstermiştir. Bütün uluslardan işçilerin birliği, ezilen ulusun ayrılma hakkının tanınmasını gerektirir. Daha bütünlüklü söylemek gerekirse, ezilen ulusun ayrılma hakkının tanınmasını gerektirir.

Daha bütünlüklü söylemek gerekirse, ezilen ulusun sosyalistleri birleşmeden yana olmalıdır, ezen ulusun sosyalistleri ise ezilen ulusun ayrılma hakkını savunmalıdır. Bütün uluslardan işçilerin birliği ancak bu gerçek enternasyonalist anlayışa göre sağlanabilir.

Marksistler ulusal soruna proletaryanın devrimci bakış açısından yaklaşırlar. Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkı, her iki ulustan işçilerin birliğini sağlar, kaynaşmasını getirir, proletaryanın kurtuluş yolunu açar.

Ulusal çelişkilerin çözümü, toplumsal çelişkinin çözümüne bağlanmıştır. Çünkü işçilerin zaferi, bütün ulus ve ulusal topluluklara kurtuluş getirecektir.

Burjuvazinin proletarya üzerindeki egemenliğine son verin, bir ulusun diğer ulus üzerine baskısı da sona erer.

Biz yıllarca Leninist UKKTH ilkesinin tutarlı savunucusu olduk ve pratikte buna uygun davrandık.

Her iki ülke işçi ve emekçilerini enternasyonalizm, demokrasi ve sosyalizm anlayışıyla eğittik. Yine tüm mücadelemiz boyunca şovenizme ve sosyal-şovenizme karşı kararlı ve uzlaşmaz mücadele yürüttük.

Türkiye ve Kürdistan proletaryasının ve kitlelerinin toplumsal kurtuluşunu her şeyin üstünde tuttuk. Biricik Marksist anlayış da budur.

Türkiye ve Kürdistan proletaryası uzun, ortak mücadele deneyimine sahiptir. Bütün sınıf örgütlerinde ortak hareket etmektedir, ortak eylem yapmaktadır. Bu birliktelik, proletaryanın devrime öncülük etmesinin ve halkların kurtuluşunu sağlamanın sağlam zeminlerini yaratmıştır.

Bu konuda söylediklerimizi Lenin’in konuyla ilgili söylediği özsel anlatımıyla bitirelim: “Ulusların tam hak eşitliği, UKKTH; tüm ulusların işçilerinin birliği – Marksizmin tüm dünyanın deneyiminin ve Rusya’nın deneyiminin işçilere öğrettiği ulusal program budur.”

Cumhuriyetin ilk dönemlerinde Kürdistan devrim dinamizmi ve Türkiye’deki devrim dinamizmi nesnel ve tarihsel koşullar nedeniyle ayrı ayrı gelişmiştir. Yine, tarihsel gelişim, Kürdistan’ın ilhak edilmesi, kapitalizmin gelişimi, yani ortak ekonomik temele bağlı olarak her iki ülkenin devrim dinamikleri ortak bir harekette birleşmiştir. Her iki ülkenin devrimci hareketi, birleşik devrimin bileşenleri haline gelmiştir.

“KÜRT AÇILIMI” VE “DEMOKRATİK BARIŞ”

Marksizm Leninizm bilimi açısından Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkı'nın anlamı, Lenin'in söylemiyle 1848'den beri ayrılıp ayrı devlet kurma hakkıdır. Sorun böyle kavrandığında şurası açıkça anlaşılacaktır; burjuvazi ulusal sorunu çözemez. Olsa olsa bazı reformlarla biraz hafifletebilir. Unutulmamalıdır ki, reformizmin özü kötülüklerin azaltılmasıdır, yoksa onları ortadan kaldırmak değil. Kaldı ki burjuva sınıfı bu reformlara zorlayan sadece kendi iradesi değil, devrimin baskısı olabilir.

Sermayenin amacı Kürt sorununu çözme görünümü altında kendi egemenliğini yeniden ve daha güçlü olarak tesis etmek; Kürdistan'ın ilhakını Kürt halkına gönüllü olarak kabul ettirmek; böylelikle birleşik devrimin temel ayaklarından birisini tasfiye ederek devrimin baskısından kurtulmak, ekonomik ve politik ayrıcalıklarının devam etmesini sağlayarak kendi ömrünü uzatmaktır.

Şu son 40 yıl boyunca Türk tekelci sermayesi her ne yaptıysa devrimin baskısı altında, devrim korkusuyla yaptı. 12 Mart ve 12 Eylül'de iki kez askeri faşist darbe, parlamento eliyle uygulanan faşizm, sıkıyönetim, olağanüstü hal uygulamaları... Yani bu 40 yılda hatta daha öncesi de dahil olağan dönemler, olağanüstü dönemlerden daha az. Bu topraklarda 40 yıldan beri olağan olan asker-polis baskısı, idamlar, uzun yılları kapsayan en ağır koşullarda zindanlara kapatmalar, işkenceler vb. oldu -ki daha öncesi de hiç farklı değildi. Bütün bu baskı yöntemlerinin hiç biri sermaye sınıfına devrim karşısında bir üstünlük sağlamadı, başarı getirmede. Aksine, her baskı, her katliam, devrim cephesinde kısa bir gerileme yaşatsa da, nesnel ve öznel koşullar kısa sürede devrimin yeniden ve daha güçlü olarak sermayenin karşısına dikilmesini getirdi. Burjuva sınıfı, şimdi yeni bir manevrayla birleşik devrimin baskısından kurtulmayı amaçlıyor ve elbette burada da olabilecek en güdük reformlar karşılığında kendisi için en elverişli, en iyi sonucu almaya çalışıyor.

Bilinen bir gerçektir. Politika her za-

man sermayeyi bir adım geriden takip eder. Sermayenin önde gelen kesimleri bir süreden beri çeşitli zamanlarda bu sorunun “çözülmesi” gerektiğine dair yönelimlerini ifade ediyorlardı. Yani sermaye resmi politikanın değişimini istiyordu. İşte şimdi yapılan da bu. Resmi politika sermayenin egemenliği için vardır. Eğer bu egemenliği sağlayamıyor, görevini yerine getiremiyorsa değiştirilir. Bu değişim için hükümetin bir süre önce harekete geçtiği de her kesim tarafından görüldü.

Her ne kadar resmi politikanın değişimi için harekete geçilmiş olsa da, devlet içinde halen eski politikada ısrar eden kesimler var. Bu kesimler, bürokrasi içinde olduğu gibi, orduda ve siyasi partilerde de var. Bunların varlığı ve ayak diremesi, sürecin kendi gelişim seyrinde pürüzler yaratacağından ya kısa sürede “ikna” edilecek ya da tasfiye edilecekler. Böylelikle yeni politikanın yolu açılacaktır.

Hükümetin iki numaralı adamı Bülent Arınç'ın 1 Eylül'de verdiği demeçte söylediği “çok yorulduk” sözü öylesine söylenmiş bir söz değil, ciddi bir itiraftır. Ordu, bu uzun iç savaştan yorgun düşmüştür. Yorgun bir ordu, savaş yorgunu, ekonomik terör vurgunu bir halk. Şurası açık, yorgun savaşçı savaşamaz. Türkiye burjuvazisi bu savaşı artık sürdüremez. Bu süreç bir kez başlamıştır artık buradan geriye dönüş olmaz.

Burada şunu da eklemek gerekiyor, ordu henüz son kozunu oynamadı. Bilinen gerçek, ordu, sermayenin, devrim karşısında ayakta kalan tek güvencesidir. Üstelik 40 yıldan beri. Ne var ki, ordu uzun yıllar tam yetkiyle, istediği her türlü olanak sağlanarak doğrudan iş başında kaldığı halde uzun iç savaşı kazanamadı. En son gerçekleştirdiği Güney'e sefer ise tam bir fiyasko oldu. Bu, TSK'nın bu iç savaşı kazanamayacağına tesciliydi.

Zaten uzun bir süredir genelkurmay başkanları emekli olduktan sonra resmi politikayı bir kenara bırakıp, kendi “kişisel görüşleri” olarak bu savaşı kazanamayacaklarını açıkça itiraf ediyorlardı. Şimdi bu durum, devlet içinde geniş bir kesim ta-

Sınıflı toplumların tarihi, sınıf savaşımları tarihidir. Ancak kapitalizm koşullarında sınıf savaşlarının yanında, sermayenin daha çok pazar ve egemenlik alanı elde etmek için sürdürdüğü savaşlar da var. Emperyalist savaşlarda Birkaç tekelin, daha geniş biçimde doğal kaynaklara ulaşmak, kendi egemenliği altına almak, daha geniş pazarları ele geçirmek uğruna, daha çok kar ve daha çok egemenlik uğruna halkları birbirine boğazlattıkları bu savaşlarda barış istemi kitleler tarafından emekçi sınıflar tarafından dile getirilir. Oysa iç savaşlarda barış istemi emekçi sınıfın istemi değildir.

mak, kendi egemenliği altına almak, daha geniş pazarları ele geçirmek uğruna, daha çok kar ve daha çok egemenlik uğruna halkları birbirine boğazlattıkları bu savaşlarda barış istemi kitleler tarafından emekçi sınıflar tarafından dile getirilir. Oysa iç savaşlarda barış istemi emekçi sınıfın istemi değildir. Burada barış istemi orta sınıfın, konumları sarsılan, burjuvazi ile proletarya arasında gidip gelen küçük burjuvazinin istemidir.

Türk tekeli sermayesi açısından bu savaş bir pazar ve egemenlik savaşıdır. Oysa Kürt halkı açısından bu savaşın anlamı çok farklıdır. Kürt halkının savaşı, emperyalist-kapitalist sistemin kendisinde verili olan egemenlik, pazar, yağma savaşı değil, ezilen bir ulusun, ulusal baskıya karşı, ilhaka karşı isyanı, başkaldırısıdır; haklı bir savaştır. Kürt halkının kendi özgürlüğünü kazanmak, kendi istediği bir yaşamı kurmak için sürdürdüğü bir savaştır. Bu savaş, bu topraklarda süren birleşik devrim mücadelesinin bir parçasıdır, bu bir iç savaştır.

İç savaş sınıf savaşının zorunlu ve kaçınılmaz bir aşamasıdır. Proletarya, ezilen uluslar ve ulusal toplulukların ve emekçi sınıfların yaşamsal sorularının toplumsal çelişki ve çatışmaların üst üste binmesinin, belirli bir birikiminin kaçınılmaz olarak gündeme getirdiği; ezenlerle ezilenlerin, sömürülenlerle sömürülenlerin, egemenlik altına alanlarla egemenlik altına alınanların savaşlarıdır. Çıkarları birbirine karşıt olan iki sınıfın en otoriter, en acımasız araçlar ve silahlarla birbirlerine kendi iradelerini kabul ettirmek üzere sürdürdükleri savaştır. Burada ezilen emekçi sınıfın, proletarya ve ezilen ulusun talebi barış değil, zaferdir. Burada barış, iki karşıt sınıf arasındaki ezenlerle ezilenler arasındaki barış, bir tek anlama gelir. Bu da ezilenlerin, sömürülenlerin ezilmeye ve sömürülmeye boyun eğmeleridir. Bu sınıf uzlaşmacılığıdır. Burada barış, bu iki sınıfın ezenlerle ezilenlerin birbirlerini yenememeleri demektir; nihai savaşı geleceğe erteleme demektir. Bu da geçici bir durumdur. Karşıt sınıflar güçlerini toparlar toparlamaz yeniden mücadeleye atılacaklardır.

İç savaşlarda ezilenlerin talebi barış değil, zafere kadar devrim belgisiyle mücadeleyi yükseltmektir.

rafından da açıkça kabul edilmiş durumda.

Elbetteki bu “Kürt açılımı” sadece Türk tekeli sermayesinin istemiyle değil, emperyalist sermayenin de oluru ve katkısıyla gündeme gelmiştir. Türk tekeli sermayesi, sadece tek bir emperyalist merkezle değil, çok yönlü çıkar ilişkileriyle pek çok emperyalist merkezle bağımlılık ilişkileri içindedir. Bu gerçek, Türkiye sermayesinin attığı her adımda göz önüne alınmalıdır. Yoksa sermayenin ne ekonomik ne de politik yönelimi anlaşılabilir. Şimdi ABD olsun AB olsun bütün emperyalist merkezler Türk tekeli sermayesine bu süreçte etkin destek verirken, onlar da Türk tekeli sermayesinin birleşik devrimi yenmesini, tasfiye etmesini istemekte, beklemektedirler.

“Kürt açılımı”nda ya da yeni söylemleriyle “demokrasi açılımı”nda bundan sonraki süreç açısından kesin şeyler söylemek için henüz erken. Hükümet cephesinden sürece dair söylenen hiçbir şey yok. Eski söylemler aynen tekrarlanıyor. Biz şimdi hükümet cephesi çok konuşup hiçbir şey söylemediği için, ulusal hareketin yaklaşımına değineceğiz. Ulusal hareket bir süreden beri “demokratik barış” kavramını kullanıyor.

Nedir bu demokrasi? Her şeyden önce demokrasi de bir devlet biçimidir. Bu anlamıyla da bir sınıfın diğer sınıflar üzerinde örgütlü zorundan, yani bir sınıf diktatörlüğünden başka bir şey değildir. Şimdi, demokrasi sınıflar üstü bir şey olmadığına göre günümüzde iki sınıftan birinin, ya

burjuvazinin ya da emekçi sınıfın diktatörlüğüdür.

Bunlardan ilki, yani burjuva demokrasisi bu topraklarda hiçbir zaman yaşanmadığı gibi, tarihsel olarak da aşılmıştır. Burjuva demokrasisi tekelleşme öncesi döneme aittir. Bunun gerçekleşmesi, tekelleşimin ekonomik, politik ve toplumsal alanlardaki egemenliği koşullarında imkansızdır. Kaldı ki, günümüz koşullarında burjuva demokrasisini istemek tarihsel olarak aşılmış olanı, geri olanı istemektir ve bu anlamıyla da gericiliktir.

İkincisi proletaryanın demokrasi anlayışıdır. Ya da bu topraklara özgü olan şekliyle devrimci demokratik halk iktidarı; halk demokrasisi. Bunun gerçekleşmesi Türkiye ve Kürdistan’da bir dizi toplumsal dönüşüm demek olan toplumsal bir devrimle olanaklıdır. Zaten böyle bir devrimin gerçekleşmesi durumunda derhal ve hiç koşulsuz Kürt ulusuna kendi kaderini tayin hakkı teslim edilecek ve böylelikle halklar arasında yaşanabilecek gerçekten demokratik bir barışın koşulları da doğacaktır.

Şimdi de barış kavramına bir göz atalım. Bunu anlamak için önce karşıtına, savaş kavramına bakmak gerekiyor. Marx’ın dediği gibi, sınıflı toplumların tarihi, sınıf savaşımı tarihidir. Ancak kapitalizm koşullarında sınıf savaşlarının yanında, sermayenin daha çok pazar ve egemenlik alanı elde etmek için sürdürdüğü savaşlar da var. Emperyalist savaşlarda birkaç tekelin, daha geniş biçimde doğal kaynaklara ulaş-

DEVİRİMCİ İŞÇİLER KATLIAMI PROTESTO ETTİ

Kapitalizmin felaketleri insanlığı tehdit etmeye devam ediyor. En basit doğa olaylarının, kapitalist sistemin kar hırsından dolayı insanlık için katliamlara dönüştüğüne daha önce de defalarca tanık olduk. Depremler, kasırgalar, sel felaketleri... önceden alınacak önlemlerle önüne geçilebilecek yüzlerce, binlerce insanın ölümü...

8 Eylül'ü 9 Eylül'e bağlayan gece ve sabah süren yağışlar, İstanbul'u yeniden bir felaketin eşiğine getirip bıraktı. Bir "metropol" olan ve on milyonun üzerinde işçi-emekçinin yaşadığı şehir, saatler içinde sel baskınına uğradı. Yoğun yağış, İstanbul'un dere yataklarını dereye çevirdi. Sabahın ilk saatlerinden itibaren su basan ev ve işyerleri, sularla yüzen araçlar, sürüklenen tırlar, otobüsler, çatılarda kurtarılmayı bekleyen insan görüntüleri TV ekranlarından evlerimize hücum etti. Bu görüntüler her ne kadar izleyenleri rahatsız edip dehşete düşürmüştü de asıl dehşeti yaşayanlar, buralarda bulunan işçi ve emekçiler olmuştu. Akşam saatlerinde ise bilanço ortaya çıktı. 9'u Trakya'da olmak üzere 31 kişinin boğularak ölümlerini haber aldık, ve hala kayıp olan 8 kişiyi...

Bu ölümlerden kuşkusuz herkesin tüyle-rini diken diken eden, 7 kadın tekstil işçisinin "servis araçları" içinden kurtulamayarak boğulmaları idi...

Devrimci İşçi Komiteleri (DİK), bu konu-nyla ilgili 10 Eylül günü, 7 işçi kadına mezar olan Pameks Tekstil önünde bir basın açıklaması düzenledi. İkitelli-Halkalı girişin-de bulunan tekstil atölyelerine giden yollar, suları çekilmiş olmasına karşın, hala selden dolayı hasarlı ve trafiğe kapalıydı. Atölye ve fabrikaların bulunduğu bölgeye ulaşıldığında ise, her yerde selin izleri görülüyordu. Bölge neredeyse hayalet şehir gibi... atölye-lerin birçoğunda iş durmuş, hasar tespiti yapılıyor ve kullanılabilir durumdaki her şey kurtarılmaya devam ediyordu. Su basan gecekondu-lardan eşyalar dışarı taşınmış, insanlar ortaklaşa çıkış yolu bulmaya çalışıyorlar...

Pameks Tekstil önüne gelindiğinde de durum benzerdi. Atölyenin arka tarafında su boşaltılıyor, ön tarafta bahçede işçiler çamurlar içinde hasarı gidermeye çalışıyorlar. Devrimci İşçi Komiteleri, basın açıklaması

yapmak için "Yedi Kadın İşçinin Katli Kapitalizmdir" yazılı pankartını, döviz ve bayraklarını açtığı zaman, birkaç kişi müdahale etmek istedi. İşçilerden bazılarının güvenlik görevlileri ve güvenlik amiri olduğunu öğrendiğimiz bu Pameks Tekstil çalışanları, Devrimci İşçi Komiteleri'nin basın açıklaması yaparak işyerinin ve patronun teşhir ve protesto edilmesine izin vermeyeceklerini söylediler. Güvenlikle dakikalarca tartışan devrimci işçiler, onların da işçi olduklarını ve çıkarlarının ortak olduğunu, ölen işçilerin kendi arkadaşları olduğunu ve patronlara karşı mücadele etmeleri gerektiğini anlattılar. Konuşmalar tartışmaya dönerken, etrafta biriken işçiler öfkelerini saklamıyorlardı. Müdahale eden kişilere kızan kadın işçiler onların "yalakalar" olduğunu söylüyorlar ve "belki maaşınıza zam yaparlar, "terfi edersiniz" diye söyleniyorlardı. Soruları onlara yönelttiğimizde de susmadılar. Uzun yıllardır burada çalışan işçiler olduklarını ve tazminat hakkı vb. kaygılarından dolayı işten atılmak korkusuyla gerekli tepkiyi veremediklerini söylüyorlar. "Bekçi köpekleri" diyorlardı diğerlerine. Onlar da burada dışarıdaki güvenlik kulübesinde yakalanmışlardı sele, ancak kurtulmayı başarmışlardı. "Ölenler onların da arkadaşı, hepimiz ölebireldik, onlar nasıl kurtulmuşlar acaba, keşke onlar ölseydi" diyorlardı kendileriyle dayanışmaya gelen devrimci işçilere müdahale eden arkadaşlarına.

Devrimci İşçi Komiteleri engel olan bu kişilerle kavgaya etmeyerek yolun karşısına geçti ve dövizlerini açarak konuşmaya başladı. Konuşma yapan işçi, kendisinin de tekstil işçisi olduğunu ve işyerinin bu yakında olduğunu ama selden dolayı iki gündür tatil olduğunu belirterek bu katliamın sorumlusunun daha fazla kar isteyen sistem olduğunu vurguladı. Okudukları basın açıklamasında "Sel baskınları olacağı önceden biliniyordu ama önlemler alınmadı. Üstelik felaket sonrasında bile kurtarma faaliyetleri için hazırlık yapılmamıştı. Kapitalist sistemin ve siyasi iktidarın insan hayatına verdiği değer bu kadardır" denildikten sonra "7 işçi 'servis arabası' demeye bin şahit istenecek bir aracın içinde boğularak can verdi. Yine işçilerin yaşamı hiçe sayıldı. Tıpkı daha önce Bursa'da tekstil fabrikasında yanarak can veren kadın işçiler gibi, tıpkı Davutpaşa'da patlamada ölen işçiler gibi, tıpkı Tuzla'da kum torbası yerine kullanılarak ölüme gönderilen işçiler gibi... İşçileri, 'servis aracı' diye bir yük taşıma aracına dolduran kapitalistler ölümlerden doğrudan sorumludur.

"Doğal felaketler her zaman olabilir; ama yeterli altyapı ile zarar en aza indirilecektir. Oysa kapitalistlerin kar hırsı ve siyasi iktidarların vurdumduymazlıkları yüzünden insanlar bile ölüme gönderiliyor. Kapitalizmin gerçek yüzü, işte budur! Hiçbir maskenin gizleyemeyeceği bu katliamcı yüzü görün ve unutmayın!" dediler. Basın açıklamasını, herkesi felakete uğrayan insanların yanında olmaya çağırarak bitirdiler.

KENDİ KOLLARIMIZLA

İnsan tüm bu görüntülerin ardından nasıl bir ülkede yaşıyoruz diye düşünmekten alamıyor kendini...

31 kişi öldü ve hala kayıp insanlar var. Günler öncesinden tahmin edilebilecek bir sel için hiçbir önlem alınmıyor. Belediyeler aymazlık içerisinde resmen elini sallayıp “amaaaan” demiş. Orhan Veli’nin şiiri gibi... “Bir elinde cımbız bir elinde ayna umurununda mı dünya!”

Peki öncesinden bilindiği halde sel için önlem almadılar da, felaket patlak verince birşeyler yaptılar mı? Bir eylem, bir yürüyüş olduğunda onu engellemeye 5 dk içinde gelen polisi, jandarması... tıpkı Sivas’ta aydınlarımız, sanatçılarımız yanarken saatlerce izledikleri gibi izlediler seli. Peki sonra?

Her şey bitmiş, ölen ölmüş kalan kalmış. Ortada acil bir şekilde müdahale edilecek bir şey kalmamış gibi “koskoca devlet” bir-iki botla, üç-beş görevli, bir de yardıma diye yola çıkıp ağaçta kalan itfaiyecisiyle ne kadar kocaman olduğunu gösterdi. İnsanlar can pazarı yaşadığı sırada yardım gönderilmezken suyun içinde yüzen silahlar ve ev eşyalarını alan insanlara müdahale için polis gecikmedi. Önce asayiş!!

Bir polis suyun içinden eşya toplayan insanları itekleyip bir de bağıyor: “İnsanlar orada can derdinde siz burada eşya yağmalıyorsunuz. Ayıp değil mi?” Ben de şöyle diyorum: Ahlakı, terbiyeyi toplum sizden mi öğrenecek! Ama tabii, işkenceleriniz, tecavüzleriniz, katliamlarınızla nasıl olursunuz, ahlaksız olunur, ona iyi

Bir kutu erzak için ezilmeyi göze alanlar; bir çift bedava ayakkabı için uzayıp giden kuyruklar; bin kişilik iş için on bini aşkın başvuru; bir günde binlerce kişinin cep telefonunun, cüzdanının, arabasının, evinin soyulması... tüm bunlar artık doğal! Hatta cüzdanım çalındı diye panikleyip karakola gidiyorsanız artık polis sizi gülerек karşılıyor “siz bugün bilmem kaçınıcıyorsunuz” diye! Peki Cumartesi-Pazarları Taksim’de bir günde kaç yürüyüş kaç basın açıklaması oluyor? Ya da sadece İstanbul’da bir günde çok çeşitli konularda ve yerlerde onlarca irili ufaklı eylem olduğunu biliyor musunuz?

örneksiniz. Ayrıca yağma dediğiniz şey selde kullanılmaz hale gelen malların toplanmasıdır. İnsanlar, mağazalar basıp, zorla girip, mal kaçırmadılar. Tüm bunlar yağmalama olmamasına karşın, insanların ölümleri karşısında dahi 3-5 parça kırık dökük eşya için neden bellerine kadar suya girdiğini merak ediyorsanız... Ekmek kuyruklarına, karton toplayanlara bakın... her 50 metrede bir camide, bir köşebaşında, üstgeçitte dilenenlere bakın. Akşam trafiğinde ışıkları bekleyen ve uzayıp giden trafikte çiçek, su, yiyecek, selpak, şarj aletleri satan ve araba camlarını silmek için birbiriyle yarışanlara bakın. Selpak satan çocuklara bakın. Cevizlibağ-Bakırköy;

Zeytinburnu-Merter arası köprü altında yaşayan ailelere bakın. Aksaray’da altgeçide ne zaman baksanız hep birileri yatıyor. Ya Taksim sokakları? Sokakta yaşayan onlarca insan var. Kadıköy’e ne demeli? Tren yolunun altı dolu, geçitlerin altı dolu. Peki ya Kadıköy’ün ara sokakları?.. Daha vakit geceyarısı olmadan onlarca sokaklarda, parklarda, bankalarda yatmaya başlıyor. Otogarları söylemeye gerek bile yok. Orayı evi barkı belleyen aileler var.

Bir kutu erzak için ezilmeyi göze alanlar; bir çift bedava ayakkabı için uzayıp giden kuyruklar; bin kişilik iş için on bini aşkın başvuru; bir günde binlerce kişinin cep telefonunun, cüzdanının, arabasının, evinin soyulması... tüm bunlar artık doğal! Hatta cüzdanım çalındı diye panikleyip karakola gidiyorsanız artık polis sizi gülerек karşılıyor “siz bugün bilmem kaçınıcıyorsunuz” diye! Peki Cumartesi-Pazarları Taksim’de bir günde kaç yürüyüş kaç basın açıklaması oluyor? Ya da sadece İstanbul’da bir günde çok çeşitli konularda ve yerlerde onlarca irili ufaklı eylem olduğunu biliyor musunuz?

Dönelim sele... Ankara Büyükşehir Belediye Başkanı Melih Gökçek, Ankara’da beklenen yağışlara istinaden şu “uyarılarda” bulunuyor: “Alt katlarda yaşayanlar üst katları komşularına çıksın, orada kalsın. İzgaraların üstündeki yaprakları temizleyin, arabalarınızı izgaraların üstüne park etmeyin, yüksek yerlere park edin.” İşte “büyük devlet”in “koca yetkilisi”nin açıklaması!.. Bir gün önce 31 kişinin öldüğü kayıpların hala bulunamadığı bir sel felaketinin ardından “sıra Ankara’da” deniyor ve Belediye Başkanı bu açıklamayı yapıyor! Bu, devletin ekonomik-siyasal iflasının yanı sıra sosyal olarak da bittiğinin, aymazlık içinde olduğunu açık ifadesidir. Başka ülkeler şiddetli depremler, koskoca kasırgalar yaşarlar. Ama Türkiye’deki kadar hayatı ucuz olan var mı?

Doğa ve toplum artık kapitalist sistemi bünyesinde taşıyamıyor. Ekonomik durum zaten ortada. Sıra tüm bu eldeki güçlü araçlarla bu köhnemiş koca yapıyı yıkmakta ve sosyalizmi kurmakta. Artık ağlamak, sızlanmak yok, belediyelere kızmak, valileri istifaya çağırarak yok! Devlete sövmek yok, “hukuk devleti” istemek yok! Unutmayalım ki “bizi kurtaracak olan kendi kollarımızdır!”

Bir Mücadele Birliği Okuru

DOĞAL FELAKET YIKTI GEÇTİ, SIRA TOPLUMSAL FELAKETTE

Ben 15 yıllık işçiyim. Şu anda İkitelli Ke-
resteciler Sanayi Sitesi'nde çalışmaktayım. 9
Eylül günü, yani bu sabah yaşanan sel felake-
tiyle şöyle karşılaştım.

Normalde belediye otobüsü ile gidiyorum
işe. İlk belediye otobüsünü kaçırmıştım, kaçır-
masam şimdi ölmüş olabilirdim. İkinci beledi-
ye otobüsünü bırakmamışlar. Ben de dolmuşa
bindim. Yenibosna, Halkalı ve İkitelli'yi bağ-
layan yolda (Ekspres yolunda) arabalar sular
üstünde yüzyordu. İnsanlar arabaların için-
deydi ve sular götürüyordu arabaları. Bazı in-
sanlar otobüslerin üstüne çıkmıştı.
Kuyumcukent sırasındaki mağazaların yarısı
su içindeydi. Sel aniden bastırınca insanlar ne
yapacaklarını bilememiş. Millet birbirine yar-
dım ediyordu.

Pameks Tekstil'in (Halkalı) önünden ge-
çerken dolmuşu "burada birşey olmuş herhal-
de" dedi. Ciddi bir kalabalık vardı. Meğer 7
tane kadın tekstil işçisi kilitli minibüsün içinde
kalmışlar ve boğularak ölmüşler. İnanabiliyor
musunuz, ben orada çalıştım. O minibüs nor-
malde kumaş, bitmiş işler, yük vb. taşır. Ve o
yük minibüsüne ben de çoğu kez binmişim.
Bir an içim ürperdi. Daha önce o tekstili 3 ke-
re daha sel basmıştı. Ama işte en sonunda 7 ka-
dın işçi öldü.

Normalde bu yağmur yağışta kimse evin-
den çıkmaz. Bizse hala iş için can veriyoruz.
Ben sıradan bir kadın işçi değilim. Sınıf bilin-
cim var ve bu olay benim duygularımı çok yo-
ğunlaştırdı. Pameks Tekstil'deki kadın işçilerin
boğulmasını 8 Mart'a benzettim. Yanarak de-
ğil boğularak. Ölen ben de olabilirdim ya da
benim, benim sınıfım. Sadece Yenibosna'dan
İkitelli tarafına 6 saatte varabildik. İşyerimde-
ki işçi arkadaşların çoğu işe gelememişti. Duy-
duğuma göre İkitelli'de oturan arkadaşlarının
evlerini su basmış. 1-2 kişi dışında işe gelebi-
len yoktu. Bu arada benim çalıştığım işyerini
de su basmış, ama ciddi bir hasar yoktu.

Dolmuştaki kadınlar diyordu ki, "bura-

lara fabrika yaptırmaya izin veriyorlar da, ne-
den altyapıyı yaptırmıyorlar. Bizim hayatımız
ucuz". Ben öyle güzel cümleler kuramam bel-
ki, ama orada konuşan işçi kadınlara şunu
söyledim: "Bizim için ölüm olan bu yağmur
zenginler için camdan izlenen bir roman-
tizm."

Kimi "ramazan ramazan yazık oldu" di-
yordu, kimi "bunlara oy verenlerin Allah bel-
lasını versin". "Geçen sene de sel basmıştı
buraları, göz göre göre... bu kadar da olmaz
ki!" Küçük esnaf da çok öfkeliydi. "Kaçtır
mallarımız heder oldu" diyorlardı. Kimi diz-
lerine vura vura şaşkınlık içinde ağlıyordu.
Bir işçinin annesi ta sanayiye kadar koşup
gelmiş, "oğlum burada çalışıyor, gördünüz
mü, birşey olmuş mu" diyordu. Tüylerim di-
ken diken oldu.

Dönüşümde, ki kimse çalışacak gücü ve
morali kendinde bulamadı, koca bir otobüs
yas yeri gibiydi. Sanki bu sessizlik başka bir-
şeyleri haber veriyordu.

Bugün beni en çok teselli eden şeydu.
Devlet değil, belediyeler değil, ama insanlar
birbirlerine yardım etmek için çabalıyordu.
Kimin kim olduğu fark etmiyordu. Mesela
Halkalı Azeri bölgesidir, İkitelli'de Kürtler ve
Aleviler vardır, kimi yerlerinde Karadenizliler
de vardır. Ama kimse kimin ne olduğuna bak-
madan don-paça birbirlerini kurtarmaya çalı-
şıyorlardı.

Polisi, patronların fabrikalarını, işyerle-
rini, Lewis'ı falan yağmalamasınlar diye bek-
çi yapmışlar. Şerefsiz medya ise işçiler can
pazarı yaşarken, hep bizi böyle gösteriyor. O
selde bile 3-5 ev eşyası çalınmasın diye işyerle-
rine koşuyor, polisi bekçi dikiyorlar. İşçiler
ölüyor, kurtarmaya gelen yok. Öyleyse bu
devlet, bu polis kimin, çok açık ortada.

9 Eylül 2009

Küçükçekmece'den Bir Kadın İşçi

SEL GAZİ'NİN EMEKÇİLERİNİ DE VURDU

Gazi Mahallesi'nde gece
01.00'da başlayan sağanak ya-
ğış sele yolaçtı. Birçok emekçi
ailenin evini su bastı. "Felaket" bir defa da-
ha yoksul insanların kapısına dayandı.

Sabah erken saatlerde gecekondu ma-
hallesindeki emekçi ailelerin evlerine yar-
dım için gittik. Dere yatağında bulunan
evlere gittiğimizde, bir çok ailenin evlerin-
deki suyu tahliye etmeye çalıştıklarına ta-
nık olduk. Bazı evler sel suyunun şiddetiyle
yıkılmış, içindeki eşyalarla birlikte sürük-
lenmişti. İnsanlar tedirgin. Televizyonlar
yağışların hafta sonuna kadar etkili olaca-
ğını söylüyor. Emekçilerse ne yapacakları-
nı düşünüyorlar.

Belediyenin yardım için gelmediği ma-
halle sakinlerinin bir kısmı belediyeye gitti.
Fakat biz bölgeden ayrıldığımızda hala be-
lediye ekipleri gelmemişti. Halk bu neden-
le çok tedirgin ve aynı zamanda öfkeli.

Gazi'nin merkezi yerlerine doğru iler-
ledik. Bazı sokaklardaki bodrum katlarının
tamamen sular altında kaldığını gördük. Bu-
ralarda da "felaket" en yoksul kesimi vur-
muştu. Başlarını sokabildikleri bir evi
olduğu için kendilerini şanslı sayıyorlardı
belki bugüne kadar. Ve işte o başlarını sok-
tukları ev de sular altındaydı. Tüm eşyalar
kullanılmaz halde... Tek avuntu, can kaybı
olmaması!

Altyapı yok buralarda. Olan da yeter-
siz. Gazi'nin yoksul emekçi insanları, zaten
kıt kanaat geçinmeye uğraşırken, şimdi
de bu sel yüzünden binlerce liralık zarara
uğradılar. Bir yandan öfke, bir yandan çare-
siz hissetmenin yarattığı umutsuzluk... A-
ma umut var! Umut kendi ellerimizde.

**9 Eylül 2009 / Gazi Mahallesi'nden
Mücadele Birliği Okurları**

SÖZLER VERİP GİTTİLER

MB: Merhaba. Bize yaşadıklarınızı anlatır mısınız?

Laye: Bu 1, 2 defa olmadı, her yıl aynı olayları yaşıyoruz. Buraya bir ambulans bile gelmedi.

MB: Başka ülkelerde de afetler oluyor ama insanlar bu kadar mağdur olmuyorlar. Örneğin Küba'da böyle bir durum yaşanmadan önce hava raporlarına göre tedbir alınıyor ve gerekirse yerleşim bölgeleri boşaltılıyor. Afet sonrasında ise insanların zararları devlet tarafından telafi ediliyor.

Laye: Bu ülkede ise insanlar çaresizlik içinde. İşimiz yok, evimiz yok. Eğer biz bu ülkenin vatandaşı değilsen bizi sürsünler buradan gidelim. Bizim kalacak bir evimiz yok.

Sadık: İnsanların gözünü festivallerle boyuyorlar. İhtiyaçlar karşılanamıyor.

Laye: Daha koltuklarımızın taksitleri bile bitmemişti. Ama şimdi onları çöpe atıyoruz.

MB: Meteoroloji günler öncesinden yağışların nasıl olacağını bilebiliyor. Sizlere herhangi bir uyarı yapılmadı mı?

Murat: Hayır, hiçbir uyarı yapılmadı.

Sadık: Seçim sonrası belediye başkanı buraya gelip bu dereyi ıslah edeceğine dair söz verdi. Sonra bir kepçe buraya geldi 1 saat çalışıp gitti. Belediyeye gidip sorduk, yaptık dediler. Bu mu sizin namus sözünüz?

Buraya bize yardım etmesi için belediye görevlileri gönderildi. Ama hepsi 60 – 70 yaşında insanlar. Bu insanlar ne kadar yardımcı olabilirler ki? Bu çekyatı kaldırabilirler mi? Bu işleri yapabilmek için genç insanlar gerekli.

MB: Bu bölgedeki bir tekstil fabrikanın bir cezaevi aracını andıran, pencere-leri bile olmayan servis aracı içerisindeki 7 kadın işçi selden dolayı hayatını kaybetti. Ölen 7 işçi için ne diyorsunuz?

Murat: Haberim var. Ben de oradaydım. Vali geldi, helikopterden indi, sadece başsağlığı diledi ve gitti. Başka hiçbir şey yapılmadı.

Sadık: Bakan buraya geldi, 100-200 metre ilerden baktı ve gitti. Çamura yaklaştı bile.

Bize her şeyden önce konut lazım. Yaşayacak bir eve ihtiyacımız var.

Bütün bu evlere ve fabrikalara inşaat iznini veren de belediye idi. Madem böyle bir felaket durumu vardı, neden buralara ruhsat verildi?

MB: Burada her yıl aynı felaket yaşanıyor. Devlet yetkilileri de sürekli gelip bunu düzeltereklerine dair söz veriyorlar. Ama bir şey yapmıyorlar. Bunun için nasıl bir çözüm üretilebilir sizce?

Sadık: Buradan hakkımızı aramak için toplanıp belediyeye yürüsek bizi vatan haini ilan edecekler. Üstüne bir de copleyacaklar.

Burada çocuklar çamurların içinde dolaşıyorlar. Sağlıkları tehlikede. Devlet yetkilileri bizleri çekyatla, dolapla kandırmasınlar. Bizim sorunlarımızın çözümü bunlar değil. 2010 kültür başkenti diyorlar. Bu mu başkent?

Bize verdikleri sözü tutsunlar. Onlara oy verdiğimiz için pişmanız. Bizim yapmamız gereken birlik olmak, onlara karşı durmak.

Devlet görevlisi iki kişi ellerinde kalem - kağıtla hasar tespiti yapmak için geldiler. Burada Azeri komşularımız vardı. Onlara hiçbir yardım yapmayacaklarını söylediler. Sonuçta onlar da insan. Ama onlar öyle görmüyorlar.

Canlı yayınlara çıkıp yardım gönderdiklerini söylüyorlar. Öyle bir şey yok.

Çocuklarımızla birlikte hayatta kaldığımız için kendimizi şanslı sayıyoruz.

MB: Kaç yıldır burada oturuyorsunuz?

Perihan: 10 yıldır.

MB: Bu sel baskınları sürekli oluyor mu?

Perihan: Her sene oluyor. Bizim daha sağlıklı evlere ihtiyacımız var. Her şeyden önce bunun sağlanması gerekiyor.

MB: Devletten ve bu sistemden memnun musunuz?

Perihan: Devlet nerde? 2 gündür çamurun altındayız. Devlet bizim için hiçbir şey yapmadı. Yardım getireceklerini söylediler ama kimse gelmedi.

MB: Ne kadardır burada oturuyorsunuz?

Çetin: 30 senedir.

MB: Her yıl su baskını oluyor mu burada.

Çetin: Evet. Her sene oluyor.

MB: Peki Sizin ihtiyacınız nedir?

Çetin: Bizim konuta ihtiyacımız var. Bu derenin ıslah edilmesi gerekiyor.

MB: Devlet yetkilileri buraya gelip sözler vermişler ama tutmamışlar. Siz onlara güveniyor musunuz?

Çetin: Başka çaremiz olmadığı için güvenmek zorunda kalıyoruz. Evde giyecek bir eşyamız bile kalmadı. Evimizin onarılmasını ve bu derenin ıslah edilmesini istiyoruz.

Bir an önce bu dere kenarından ayrılıp daha sağlıklı bir yere taşınmak istiyoruz.

Burası yaşanacak bir yer değil. Ama mecburiyetten dolayı oturuyoruz. Bu bölgeye bugüne kadar ne çöp konteynırı konuldu ne de çöpçü geldi. Hiçbir şey yapılmadı.

Her gelen politikacı sözler verip gitti. Ama hiç biri yerine getirilmedi.

KÜRESEL EYLE

Geliyorlar... karanlığı korkunçlaştıran zombiler gibi, kan içici vampirler gibi geliyorlar. Dünya proletaryasının ve milyarlarca emekçinin sofrasındaki son lokmayı kapmak için geliyorlar. Özel jetleriyle, limuzinleri, beş tonluk zırhlı araçlarıyla, silahlandırılmış helikopterleriyle, şekere üşüşen sinekler gibi toplanacaklar İstanbul'da. Kavgamızın başşehirini onların soluklarıyla, sözleriyle, ayak izleriyle kirletmeyeceğiz.

Onları orada, -kuşkusuz- binlerce polis koruyacak. Devriye helikopterleri, savaş uçakları ve hücum botlarla, Harbiye'nin kongre vadisinde kilometrelerce geniş bir çember içinde korunacaklar. Hiç korunmadıkları kadar korunacaklar. Çünkü İstanbul'a, 40 yıldır devrimin ve iç savaşın sınıflar mücadelesine damgasını vurduğu, devrimci militanlığın her köşeye sindiği bir şehre geliyorlar.

Eğer onları, toplantıları başlamadan iptal etmek zorunda kaldıkları Cancun kadar, helikopterle otel teraslarından kaçarak kurtuldukları Seattle kadar, sokak gösterilerinin büyük tantanası altında ne için toplandıklarını dahi unuttukları Cenova kadar rahatsız etmez isek; onlara bu topraklarda 40 bin cana mal olan devrimin mücadele azmini, örgütlenme kapasitesini, kitleleri yönlendirme ustalığını göstermezsek, onlar bu beceriksizliğimizden, iddiasızlığımızdan, gözümüzün önünde gerçekleşen bir olayın önemini anlayamayan kavrayışsızlığımızdan büyük cesaret alacaklar ve dünya halklarının başına daha korkunç çoraplar örmek için daha büyük istek duyacaklar.

Dünyanın Spot Işıkları Altındayız

IMF-DB toplantılarının İstanbul'da yapılması, bizler açısından, devrimimiz açısından kaçırılmayacak önemde büyük bir şanstır. 6-7 Ekim

günleri, Türkiye ve K. Kürdistan birleşik devriminin, dünya halklarının önünde sahneye çıkıp, spot ışıkları altında tüm ihtişamıyla parıldadığı ve kendini kanıtladığı günler olmalıdır. Sürece bu iddia ile hazırlanmak gerek. Daha azını hak etmiyor, ne bizim devrimimiz, ne de küresel devrim dalgası...

Ola ki, içimizden kimileri IMF-DB toplantılarını protesto etmek bu topraklardaki mücadeleye ne katacak diye düşünüyor olsun. Onlara cevabımız kısa ve kesin olacaktır: Dünyanın tüm ezilenleri köklü bir iç seziyle kendilerine ortak bir düşman olarak nasıl ki IMF-DB'yi görüyorsa, bu kurumlara karşı en direşken, en yaratıcı, en ypratıcı ve kahredici eylemleri gerçekleştirenlere de hakkettikleri değeri verecektir. Dünyanın ezilen halklarının sempati duygularını kazanmış bir devrim yenilmez! Tıpkı Siyonist ölüm makinesi İsrail devletine karşı, taş ve sopayla direnen Filistin devrimi gibi.

Türkiye ve Kürdistan devriminin uluslararasılaşması açısından son derece önemli bir fırsatla karşı karşıyayız. Birleşik devrimimiz bugüne dek dünyanın devrimci halklarının büyük sempatisini kazanacak pek çok şey yaptı. Zindan savaşlarında olduğu gibi, dünyada yaygın bir kahramanlık örneği oluşturabildik. Şimdi bu yaratılmış değerleri, katıksız bir enternasyonalizmle taçlandırabiliriz. Bugüne dek, kendi devrimimiz için çok şey yaptık, çok ağır bedeller ödedik. Ve şimdi, bizzat dünya devrim süreci için, bu süreci ileri taşımak için göstereceğimiz çabayla, bizi yenilmez kılacak dünya halklarının sempatisini kazanmalıyız.

Günah Keçileri Yaratmadan

IMF-DB toplantıları her zaman dünya sermayesi için önemli olmuştur. Gerçi pek çok reformist çevrede, bizzat kapitalist sistemin kendisini değil de, bu sistemin birer teknokrat örgütü olarak

Özellikle üniversite gençliği. Eğitim görmekte olan yeni nesil, uydu yayınları ve internet aracılığıyla, dünyanın dört bir yanıyla karşılıklı bir etkileşim içinde bulunuyorlar. Küresel ve ruhsal şekillenme itibariyle, ulusal dar sınırları aşma eğilimler. Bu nedenle özellikle gençlik, üniversite gençliği içinde kampanyayı yoğunlaştırmak, onları küresel eylemin İstanbul durağına çağırarak, çağrılarımızı küresel sınıf kimliği üzerinden inşa etmek, onların bu eğilimleriyle uyumlu olacaktır. Anti-emperyalizmin dar bir yorumu olan ulusalcı söylemlerle ve jargonla, IMF-DB toplantılarını protesto edenler de olacaktır kuşkusuz.

M İSTANBUL'DA

hizmet eden IMF-DB gibi kurumlarını şeytanlaştırmak ve esas hedef haline getirmek yönünde güçlü bir eğilim bulunmaktadır. Adeta hacda şeytan taşlar gibi IMF-DB kurumları tu kaka ilan edilmekte; öte tarafta tüm kötülüklerin, ızdırabın, baskının, savaşların, sefaletin ve de sömürünün kaynağı olan kapitalist sistem gözlerden kaçırılmakta. Dünya Sosyal Formu içinde çöreklenmiş ATTAC gibi reformist çevrelerin yapmaya çalıştıkları şey tam da budur. Ve bunun karşısında, en başta Leninistler, asıl hedef olan kapitalist- emperyalist sistemin hedeften kaybolmasına fırsat vermemekle beraber, IMF-DB gibi kurumların kapitalist egemenlik içindeki yerlerini vurgulamayı unutamazlar.

IMF-DB kurumları ve onların yöneticileri, dünyayı aralarında paylaşmış finans-oligarşisini oluşturan 40 bin ailenin ve onların hakim olduğu birkaç yüz dev tekelin yanında, elbette fazla bir şey ifade etmezler. Ama böyle kurumların, dünya halkları ve proletaryası gözünde bir simge değeri vardır. Küresel kapitalizme karşı küresel devrimci eylem yürüten emekçiler için IMF-DB benzeri kurumlar ortak bir hedef, bir simge olmuştur.

Simgesel önemin yanında, IMF-DB toplantıları, dev finans baronlarının yoksul ve bağımlı ülkelere, dünya emekçilerine yeni sömürü ve sefalet koşulları dayatmanın başlıca yoludur. Bu yol bazen geri tepebiliyor. Hatırlanacağı üzere, 90'lı yılların sonunda, MAİ adı verilen tam ilhak koşulları, bağımlı ülkelere IMF-DB toplantılarında dayatılmıştı. Fakat bu anlaşmaya karşı geliştirilen küresel eylem bu planı bozmuştu. Ancak finans baronları MAİ'nin içerdiği pek çok hükmü, bağımlı ülkelere tek tek kabul ettirme yoluna gittiler ve bazen kazandılar. Bağımlı ülkeler, kapitalist sistem içinde kaldıkları süreçte, IMF-DB kurumları olmasa bile, kor-

kuñç sefalet ve sömürü koşullarını yaratmak zorunda kalacaklardır.

Ölüyü Canlandırmayalım

Son on yıldan bu yana, IMF-DB, dünya halklarının gözünde iyice teşhir olmanın yanında, uluslararası planda çok büyük prestij kaybına uğradılar. IMF son yıllarda kendi reçetelerini kabul edecek ülke bulmakta zorlanıyordu. Özellikle bu reçeteleri uygulayan bir dizi ülkenin adeta devrimin eşiğine gelmesinden sonra, bu konuda daha büyük zorluk çekti. Bu yıpranmışlıktan, Dünya Bankası da nasibini aldı. Bir önceki başkan Wolfowitz'in karanlık kişiliği, zaten güçten düşmüş bankaya adeta ölümcül darbe indirmişti.

Ancak son küresel buhran, burjuva çevreleri yeni kurtuluş reçeteleri aramaya itti. Kendi ülke sınırları içinde gerçekleştirdikleri mali operasyonlarla buhranı karşılayamadılar. Küresel buhran'a, küresel çapta bir mücadele zorunluluğu, zaman geçtikçe güç kazandı. Bu nedenle çok değil birkaç yıl önce mezarları kazılan IMF-DB kurumları yeniden önem kazanmaya başladı. İstanbul toplantısı, bir anlamıyla, IMF-DB gibi kurumları eski ihtişamlı günlerine geri döndürme çabalarına sahne olacak. Ve eğer biz, İstanbul'u küresel devrimin ve küresel eylemin merkezi haline getirmesek, onları kendi korkularının gaz kokusunda boğmazsak, bu ölü kurumlara yeniden hayat öpücüğü verilmiş olacak.

Konunun önemini anlatmaya sayfalar yetmez. En temel olanları vurgulamakla yetinelim.

Gençlik Kesimlerine Odaklanalım

IMF-DB İstanbul toplantıları için, başlı başına bir kampanya yürütmek gerekecek. Özellikle, böyle bir eylemin toplumun hangi kesimlerine odaklanarak örgütleneceğine bakalım.

Bu soruya tereddütsüz cevabımız, gençlik olacaktır. Özellikle üniversite gençliği. Eğitim görmekte olan yeni nesil, uydu yayımları ve internet aracılığıyla, dünyanın dört bir yanıyla karşılıklı bir etkileşim içinde bulunuyorlar. Küresel ve ruhsal şekillenme itibarıyla, ulusal dar sınırları aşma eğilimindedir. Bu nedenle özellikle gençlik, üniversite gençliği içinde kampanyayı yoğunlaştırmak, onları küresel eylemin İstanbul durağına çağırarak, çağrılarımızı küresel sınıf kimliği üzerinden inşa etmek, onların bu eğilimleriyle uyumlu olacaktır. Anti-emperyalizmin dar bir yorumu olan ulusalcı söylemlerle ve jargonla, IMF-DB toplantılarını protesto edenler de olacaktır kuşkusuz. Biz ise çağrılarımızı "küresel devrimin bir parçası olmak, küresel eylemin merkezinde bulunmak" üzerinde inşa etmeliyiz.

Hedefin ve eyleme çağrılan kitlelerin genel özellikleri göz önüne alındığında, buna en uygun modern örgütlenme biçimleri ön plana çıkartılmalıdır. Küresel eylemin İstanbul günlerini, Seattle ve Cenova eylemlerinde gördüğümüz tarzlarda örgütleyebiliriz. Konunun önemli yanlarını "İnternet Çağrı Devrimleri" yazısında ele almıştık. Denilebilir ki 6-7 Ekim İstanbul günleri internetin etkin olarak kullanıma sokulduğu ilk eylem olmalı; bu geleceğin tarzını ilk kez bu eylemde kullanıp deneyim kazanmış olmalıyız. Teknolojinin getirdiği olanakları, çağın modern ilişkilerini şekillendirdiği yeni örgütlenme ve eylem tarzlarını görmezden gelip, eski tarzlarda ısrar etmeyi bırakmalıyız. Bu yeni eylem tarzında, kampanyanın hedefini özetleyen tek bir sözcükten oluşan bir slogan bu kampanyaya özgü bir logo saptanmalıdır. Slogan ve logo, geniş kitlelere bir özdeşleşme nesnesi sunacaktır.

ZİNDANLAR YIKILMADAN DEVİRİM KAZANILAMAZ

Dünya yeni bir komünist devrim dönemine giriyor. Dünyanın dört bir tarafında işçi sınıfı ve emekçiler, emperyalist-kapitalist sisteme karşı ayakta. Kapitalizmin bu yeni evresinde sınıflar savaşı daha da kızışmış durumda. Bu artık öyle bir evredir ki, kapitalizm, gelişmesinin son sınırına gelip dayanmıştır. Bundan sonra onu sıçramalı bir çöküş bekliyor. Dünyanın dört bir tarafında süren küresel iç savaş bizi tarihin dönüm noktasına getirmiş bulunuyor.

Olayları bütünlüklü değerlendirmek gerekiyor. Dünya üzerinde gelişen devrimci süreci görüp, Türkiye ve Kürdistan'da yaşanan devrimci gelişmeleri görmemek, ikisini birbirinden kopuk ele almak, olsa olsa ortalama sol bir mantığın başarısı olabilir!

Türkiye ve Kürdistan'da sınıflar mücadelesi 40 yıla yakın bir süredir ya iç savaş ya da iç savaşa çok yakın bir çizgide sürdü. Ve bu savaşın en sert çarpışmalarından biri zindanlar cephesinde yaşandı. Türkiye tekelci kapitalizmi ve onun devleti, bu uzun iç savaş boyunca, her dönem komünistleri, Kürt halkının savaşçıları, devrimcileri tutsak alıp zindanlara kapatmak suretiyle devrim mücadelesini engellemeyi, devrimin gelişimini durdurmayı ve başarabilirse geriletmeyi amaçladı. Politik tutsakları, proletarya ve emekçi halklarımızın mücadelesinin karşısında deyim yerindeyse rehlin olarak tuttu. Ne zaman işçi sınıfı ve emekçilerin mücadelesi yükselse, Kürdistan'da serhildanlara katılmak faşist devlet, zindanlardaki komünist, devrimci ve yurtsever tutsaklara saldırdı. Bu saldırılar karşısında 90'lı yıllar boyunca hem zindanlardaki komünist ve devrimci tutsakların verdiği mücadele, hem de proletarya ve emekçi sınıfların yükselttikleri devrim, iç savaş boyunca devam etti.

Bu uzun iç savaş boyunca Türkiye tekelci kapitalizmi, birleşik devrimimizi yenemedi. Uluslararası emperyalist devletlerin desteği olmadan yenemeyeceğini de bildiği için onlardan yardım istedi. F Tipi zindanlar, emperyalistlerin aktif desteğiyle gündeme getirildi. Ve F tipi zindan saldırısıyla burjuvazi, burjuva iç savaşı daha da tırmandı. F tipi zindan politikalarını gündeme getirerek faşist devlet, devrimci öncüyü F tipi hücrelere kapatıp tecrit etmeyi, proletarya ve emekçi yığınlarla onun arasındaki bağı koparmayı, böylece öncünün yönlendiriciliğinden mahrum kalan proletarya ve emekçi yığınları devrim ve zafer yolundan saptırmayı ve bu şekilde devrimi engellemeyi amaçladı.

19 Aralık 2000 tarihinde Türk tekelci sermayesi, faşist medyanın desteği, üniversite ve diğer kurumların yol göstericiliğinde, her tür

propaganda yöntemini kullanarak askeri, polisleri, helikopterleri, en gelişmiş makineli tüfekleri, iş makineleri kanunları ve bombalarıyla 20 zindanda birden kallesçe saldırıya geçti.

Ama planları daha ilk anda bozuldu; zindandaki komünist ve devrimci tutsaklar, canları, kanları pahasına sert bir savaşa tutuştular. Onlar dört gün süren bu büyük savaşta yalnız değillerdi. Türkiye ve Kürdistan proletaryası ve emekçi yığınlar, öncüsüne sahip çıktı. O güne değin rastlanmadık ölçüde yaygın ve kitlesel eylemlerle bunu gösterdiler. Devrim ve iktidar için mücadelede ne kadar kararlı olduklarını bir kez daha ortaya koydular.

Dört gün savaşları ve yedi yıl süren zindanlardaki Ölüm Orucu savaşı, komünist ve devrimci tutsakların teslim alınmadığının, alınamayacağıının ve devrim davasının daha da güçlenerek sürdüğünün en açık kanıtı oldu.

Dört gün savaşları devrimin politik zaferidir.

Dört gün savaşları ve yedi yıl süren Ölüm Orucu savaşı, proletaryayı, emekçi kitleleri, ezilen ulus ve ulusal toplulukları devrim mücadelesine çağıran manifesto oldu. Komünist ve devrimci tutsakların F Tipi zindanlara doldurulmalarından dokuz yıl sonra, bugün de bu çağrı sürüyor, bu manifesto işlevini yerine getirmeye devam ediyor.

40 yıllık bu iç savaşın açıkça gösterdiği gibi, zindanlarda süren mücadele, devrim mücadelesinin bir parçasıdır. Bugün tekelci sermayenin kapsamlı saldırısının zindan ayağı olan F Tipi saldırısı halen devam ediyor; tecrit politikaları her gün biraz daha katılaştırılarak sürdürülüyor.

F Tipi zindanlarda emek koyu bir tecrit demektir. F Tipi zindanlar, mimari yapısıyla, ziyaretçiler ve avukatlarla görüşme, ilişki kurma koşullarıyla, mektuplaşmadan gazete ve TV'ye dek iletişim-haberleşme koşullarıyla, bu zindanların işleyişine dair hazırlanmış olan tüzük, yönetmelik, genelge vb. Tüm yasal mevzuatıyla, bütün uygulamalarıyla sistemli ve tam bir tecrit esasına göre planlanmış, yapılmıştır. Bu nedenle tecride karşı mücadelenin başarıya ulaşması ya da tecridin kalkması için F Tipi zindanlar kapatılmalıdır.

Dün olduğu gibi bugün de F Tipi zindanların kapatılması talebi günceldir. Hem devrimin nesnel koşulları hem de özel koşullar nedeniyle F Tipi zindanlara karşı on yıldır süren bu mücadelenin sonuç almasının, F Tipi zindanların kapatılmasının koşulları bugün her zamankinden daha uygundur. Emekçi yığınlar ve halk kitleleri on yıldan beri F Tipi denen bu baskı ve işkence merkezlerine karşı mücadele veriyor.

Bu koşullar altında F Tiplerinin kapatılması hem zindanlarda hem dışarıda güncel devrimci pratiğin bir konusu olarak ele alınmalı ve mücadele daha da ileriye taşınmalıdır.

Türkiye ve Kürdistan gibi uzun iç savaşın yaşandığı, devrimcilerin ve komünistlerin en ağır koşullarda ve çok uzun süre zindanlarda tutulduğu bu topraklarda politik tutsakların özgürleştirilmesi, devrimci halk kitlelerinin en önemli hedeflerinden biridir. Bu talep, yükseliş içinde olan devrim mücadelesiyle de sıkı sıkıya bağlıdır. Politik tutsakların özgürlüğü kazanılmadan işçi sınıfının, emekçi kitlelerin, ezilen ulus ve ulusal toplulukların da özgürlüğü kazanılamaz.

Devrimci tutsakların mücadelesi, devrim mücadelesinin bir parçasıdır. Bu politik tutsakların özgürlüklerinin kazanılmasıyla, proletarya, emekçi sınıflar, ezilen ulus ve ulusal toplulukların özgürlüğünün kazanılmasının doğrudan doğruya bağlı olduğunun bir ifadesidir. Zindanlar yıkılmadan devrim kazanılamaz. Bu nedenle devrimci halk kitlelerinin temel taleplerinden biri olan politik tutsakların özgürleştirilmesi talebi, devrimci kitlelerin güncel pratiğinin bir konusu olarak ele alınmalıdır.

Zindanlarda süren dört gün savaşları, Ölüm Orucu savaşı gibi büyük mücadeleler hiçbir zaman zindanlarla sınırlı kalmadı, kalmaz. Bu büyük mücadeleler proletarya ve emekçi yığınlara moral ve esin kaynağı olarak onları durmadan politik mücadeleye çağırır, kitlelerin devrim mücadelesine kazanılmasında etkin bir işlev görür.

Bağımlı bir ülke olan Türkiye ve Kürdistan'da emek-sermaye temel çelişkisi üzerinde yükselen ulusal-sınıfsal tüm çelişkiler derinleşmiş, proletaryanın, emekçi kitlelerin, ezilen ulus ve ulusal toplulukların en temel yaşamsal talepleri onlarca yıldan beri zorla, şiddetle ezilip baskı altına alınmış, birikip üst üste binmiştir. Proletarya ve diğer geniş kesimler bu sorunlarının çözümü uğruna kendi istedikleri bir yaşamı kurma uğruna sürdürdükleri uzun iç savaşta ne kadar kararlı olduklarını gösterdiler. Uzun yıllara yayılan bu sert sınıf savaşının sürdüğü, proletarya ve emekçi yığınların sürekli olarak sermayenin egemenliğine karşı mücadeleye atıldığı bu koşullarda tekelci sermaye, değil F Tipi zindanlarla, her ne yaparsa yapsın devrimi yenemez.

Zindanlarda bulunan komünist ve devrimci tutsaklar, devrimden aldıkları güçle, ölümsüzleşen yoldaşlarımızın ve siper yoldaşlarımızın bizlere devrettikleri bayrakla savaşımı zafere kadar sürdüreceklerdir. Geline aşamada devrim, uğruna yaşamını feda etmiş yüzlerce devrimci tutsağın kararlılığıyla yenilmez bir güce ulaşmıştır. Bundan sonra devrim yürüyüşü, aynı kararlılıkla sürdürülecektir. Ve er ya da geç kazanan devrim ve komünizm olacaktır.

Şimdi bize düşen, "Zindanlar Yıkılın Tutsaklara Özgürlük" şiarıyla devrim ve iktidar mücadelesini yükseltmektir.

ADANA'DA 12 EYLÜL YÜRÜYÜŞÜ

12 Eylül Askeri-Faşist darbesinin 29. yılında, Cumartesi günü, saat 12.30'da, 5 Ocak Meydanı'ndan İnönü Parkı'na askeri darbeyi protesto etmek için bir yürüyüş gerçekleştirildi. Çeşitli kitle örgütlerinin organize ettiği yürüyüş "12 Eylül Darbecileri Yargılansın" pankartının açılmasıyla başladı.

Kortej boyunca 12 Eylül faşist darbesinde ölümsüzleşen devrimcilerin de fotoğ-

rafları taşındı. Çakmak Caddesi boyunca sık sık sloganlar atıldı ve 400'ü aşkın kitle hep bir ağızdan Gündoğdu Marşı'nı okudu. Atılan sloganlara çevrede bulunan insanlar da alkışlarıyla destek verdiler.

Bizler de Mücadele Birliği Platformu olarak yürüyüşteki yerimizi aldık. Necati Vardar, Seyit Konuk ve İ. Ethem Coşkun yoldaşların fotoğraflarının olduğu ve "Adaları Onur Adları Adımız" yazılı dövizimizle saflardaydık. Yürüyüş İnönü Parkı'nda İHD Adana şube başkanının okuduğu basın açıklamasından sonra sona erdi.

**FAŞİZMİ DÖKTÜĞÜ
KANDA BOĞACAĞIZ**

Mücadele Birliği Platformu/Adana

YEŞİLPINAR DEFNE FESTİVALİ'NDEYDİK

Bu sene altıncısı düzenlenen Antakya Yeşilpınar Defne Kültür ve Sanat Festivali'ne Adana Mücadele Birliği Platformu olarak katıldık. 3 gün süren festivalin ilk günü etkinliklerin az olması sebebiyle katılım düşüktü. Bizler festivalin ilk günü standımızı kurarak Mücadele Birliği bayraklarımızı festival alanına astık ve Deniz tişörtlerimizi giydik. Tişörtlerimiz ve bayraklarımız daha ilk günden büyük ilgi çekmişti ve bu ilgi, festivalin bizler açısından güzel geçeceğinin de bir işaretiydi. Standımız Mücadele Birliği, Genç Yoldaş ve Önsöz dergilerinin yanı sıra kitaplarımız, kartlarımız ve posterlerimizle görsel açıdan zengindi ve yoğun ilgi çekmekteydi. Festivalin ilk günü Adana Ayışığı Sanat Merkezinde çalışmalarını sürdüren Bahara Ezgi müzik grubu standın önünde küçük bir dinleti gerçekleştirdi.

Festivalin ikinci günü sabah erken saatlerden itibaren Yeşilpınar, Gümüşgöze ve Harbiye beldelerinde evlere ve esnaflara dergi dağıtımını yaptık. Kapısını çaldığımız her evde bizi sıcak gülümsemeleriyle insanlar karşıyordu. Oturmaya davet edenler, sıcak bir çay eşliğinde sohbet etmek isteyenler oldukça fazlaydı. Kapısını çaldığımız her ev ve girdiğimiz her esnaf dergimizi aldı ve bizleri yine bekleyeceklerini söyleyerek uğurladılar. İkinci gün festivalde yerel müzik grupları ve Hakan Yeşilyurt sahne aldı. Hakan Yeşilyurt sahne aldığı "Yaşasın Devrim ve Sosyalizm, Yaşasın Halkların Mücadele Birliği" sloganlarını gür bir şekilde attık. Sloganları-

mızdan sonra festivale katılan insanlar gür bir şekilde alkışlıyorlardı bizleri. Konser alanında Deniz tişörtlerimizi giyerek dergi ve kart dağıtımları gerçekleştirdik.

Festivalin üçüncü ve son günü standımızı açarak festivaldeki yerimizi aldık. Son gün kapanış konuşmaları gerçekleşti ve ardından Ferhat Tunç sahne aldı. Festivale gelen neredeyse herkesin elinde standımızdan bir ürün bulunmaktaydı.

Festival boyunca bölge insanlarıyla çok sıcak diyaloglar geliştirdik ve sıkı bağlar kurduk. Ve festival boyunca bizleri yalnız bırakmadılar. Festival bitiminde hepimizin üzerinde mutlu bir yorgunluk vardı.

Mücadele Birliği Platformu/Adana

KARDEŞÇHE BİR MAÇ

4 Eylül Cuma günü, Adana 5 Ocak Stadyumu'nda, halkın takımı olarak anılan Adana Demirspor'la, İtalya Komünist Partisinin kurulduğu şehrin komünist takımı olarak bilinen ve dünyaca da bu şekilde anılan Livorno takımı, özel bir maçta karşı karşıya geldiler.

Maçtan bir gün önce Adana'ya gelen Livorno takımını taraftarlar orak çekiçli kızıl bayraklarla karşıladılar. Tüm kent devrimcilerin etkisi altına girdi. Büyük bir gövde gösterisiydi bu. Gerçek bir güç gösterisi!..

Maç günü stadyum adeta bir miting alanıydı. Her yerde kızıl bayraklar, sloganlar... Biz de DÖB'lü öğrenciler ve Mücadele Birliği okurları olarak Deniz tişörtlerimiz, DÖB ve Mücadele Birliği bayraklarımızla oradaydık.

Daha maç başlamadan insanların yoğun bir ilgisi vardı bayraklarımıza. Stadyuma girdiğimizde sahanın her köşesinde dalgalanmaya başladı bayraklarımız. Bayraklarımıza olan yoğun ilgi, polislerin de dikkatini çekti. DÖB bayrağımızı almaya çalıştılar. Güya bize iyilik yapıyorlardı: "Bayrağı verin ve rahat bir şekilde maçı izleyin!" Bize, Denizlerin yoldaşlarına böyle söylüyorlardı!! Bunun üzerine yoldaşlarımız, "biz maçı izlemeye değil düşüncelerimizi haykırmaya geldik ve ne olursa olsun bayrağımızı vermeyeceğiz" dediler. Bayrağı alma girişimi sırasında yaşanan arbede de bayrağımızı kirlenmiş ellerden çekip aldık. Polisin sindirme girişimi geri tepti. Bizim için olumlu geçen maçta birçok insanla bağ kuruldu.

Stadyum adeta eylem alanıydı. Sık sık polislerle irili ufaklı çatışmalar yaşandı. Maç sırasında Halk Cephesi "Güler Zere Serbest Bırakılsın" pankartını açar açmaz, çevik kuvvet polisleri coplar ve biber gazlarıyla müdahale etti. Müdahale sonucu 3 kişi gözaltına alındı.

Maç boyunca stadyum görülmeye değeri. Her tarafta CHE bayrakları ve kızıl bayraklar dalgalanıyordu. Özellikle Sovyetler Birliği, Küba, Filistin ve CHE bayraklarının bir arada bulunduğu dev bir bayrak görülmeye değeri.

Mücadele Birliği/Adana

BASKINLAR PROTESTO EDİLDİ

8 Eylül günü saat 18.00'de İzmir Kemeraltı girişinde ESP, kendisine yönelik Türkiye çapında yapılan operasyonla ilgili bir basın açıklaması düzenledi. Basın açıklamasında "Umut Dimdik Ayakta TMY Çöpe Ezilenlerin Sosyalist Platformu, İzmir Sosyalist Gençlik Derneği" dövizleri açılırken "Kahrolsun Faşist Diktatörlük", "TMY Çöpe Özgürlük İstiyoruz", "ESP Susmadı Umudumuz Dimdik Ayakta", "Gözaltılar Tutuklamalar Baskılar Bizi Yıldırılmaz", "Kutsiyeler Bozoklar Kavgamızda Yaşiyor", "Bize Gücünüz Yetmez Biz Kazanacağız", "Yaşasın Devrimci Dayanışma" sloganları atıldı. Daha sonra basın metni okundu. Okunan metinde şunlara değinildi: "...yine 8 eylül, yine TMY

baskınları. TMSH polisleri bu sabah sosyalistlerin evlerine ve ESP bürolarına baskın düzenledi. TMY terörünün, komünist yazar 'Işık Kutlu'nun cenazesine katılmak' gerekçesiyle yapıldığı öğrenildi. 30'u aşkın sosyalist gözaltında. Bugün sabah saatlerinde İstanbul, İzmir, Ankara, Bursa, Çanakkale, Dersim, Amed ve Malatya'da sosyalistlerin evlerinde ve ESP bürolarında baskınlar yaşandı. Avukatlardan aldığımız bilgiye göre; polis baskınlarının Ankara'dan bir mahkeme kararı ile yapıldığı öğrenildi. Gözaltına alınanların Ankara'ya götürüleceği belirtiliyor...". Basın metninden sonra Demokrat radyo çalışanı bir arkadaş da "hep demokratikleşmeden bahsediliyor ama demokratikleşme adına bir şey yaşanmadı... Ayrıca Demokrat radyo'dan kardeşliğin ve barışın sesi yükselmeye devam edecek" dedi. Daha sonra basın açıklaması sona erdi.

Bizler İzmir Mücadele Birliği olarak basın açıklamasına destek verdik ve yine haykırıyoruz ki; devletin hiçbir baskısı, gözaltı, tutuklamaları bizleri yıldırmadı ve yıldıramayacak.

Mücadele Birliği Platformu/İzmir

AYIŞIĞI SANAT MERKEZİ EMEKÇİLERLE BULUŞUYOR

İzmir Ayışığı Sanat Merkezi'nden umut işçilerine kucak dolusu sevgiler...

Maddi yaşamın üretiminde olduğu gibi manevi değerlerin üretiminde de emeğin rolü büyüktür. Buna karşın var olan kültür ve sanat burjuvazinin egemen olan kokuşmuş yoz kültürüdür. Burjuvaziye karşı başlatılan mücadeleye Ayışığı Sanat Merkezi "Umudumuz Kavgada Kavgamız Sanatımızla" şiarıyla sanat cephesinden katılmıştır. Ayışığı'nın kültürü işçi sınıfının devrimci kültürüdür. Bu ilkeden yola çıkarak sizlere İzmir'in emekçi semtlerinden biri olan Narlıdere'den sesleniyoruz.

Etkinliğimiz Ayışığı Sanat Merkezi'nden bir arkadaşımızın açılış konuşmasını yapmasıyla başladı. Ardından şiir dramatizeleri ve şiirler sunuldu. Mahallelerin çocuklarından oluşturulan tiyatro grubu 'Ağustos Böceği Ol Sen' şiirinin dramatizasyonu sahnedeki yer aldı. Daha sonra müzik dinletisine geçildi. Müzik dinletisinden sonra program sonlandırıldı.

Dış etkinlik olarak gerçekleştirdiğimiz bu etkinliğimize ilgi yoğundu. Mahalleden ayrılrken insanlar yanımıza gelip bu etkinliği gerçekleştirdiğimiz için bizlere teşekkür ettiler.

Ayışığı Sanat Merkezi/İzmir

GÜLER ZERE'YE ÖZGÜRLÜK

İzmir Tecrite Karşı Mücadele Platformu, Adli Tıp Kurumu'nun Güler Zere hakkında 27 Ağustos'ta açıklaması gereken kararı ertelemesini bir basın açıklamasıyla protesto etti.

Basın açıklaması Konak Kemeraltı girişinde saat 18.00'de başladı. "Güler Zere'ye Özgürlük Hasta Tutusaklar Serbest Bırakılsın" pankartının açıldığı basın açıklamasında okunan metinde "Hemen herkes tanyor bu fotoğrafı artık; kanser hastası devrimci tutsak Güler Zere... Ölümüne çok yaklaşmış olmasına rağmen hala Çukurova Üniversitesi Balcalı hastanesinin mahkûm koğuşunda tutuluyor. Konuşamaz, yiyip içemez halde olduğuna bakılmadan ellerinde kelepçelerle radyoterapiye götürülüyor... Bir ülkenin nasıl yönetildiğini görmek için hapisanelerine bakmak yeterlidir. 19 Aralık 2000'de katliamlarla açılan F tipi hapisaneler zulmün en koyusunun yaşandığı yerler olmuştur... Devlet yıllardır hasta tutsakların tedavilerini yapmayarak sessiz imha yöntemiyle katlediyor. Şu anda hastanelerde kronik ve ölümcül hastalıklar nedeniyle ölüme her geçen gün biraz daha yaklaşan 20'ye yakın tutsak var... Katliamlarına bilimsel, hukuksal kılıf uydurmaya çalışan siyasi iktidar, Adli Tıp kurumunu devreye sokmuştur. Adli Tıp Kurumu ise, siyasi iktidarın tecritle öldürme politikasının aklayıcısı durumdadır... Adli Tıp kurumunun verdiği birçok raporun şaibeli olduğu ortaya çıkmıştır... Kanser hastası olan ve artık ölümün kıyısına getirilmiş olan Güler Zere için 27 Ağustos'ta açıklaması gereken kararı açıklamadı. Gerekçe olarak, kurulda bulunması gereken onkoloji uzmanlarının gelmemesi, dosyasında eksiklikler gösterilmiştir... Haftalardır her yerde Güler Zere ve tüm hasta tutsaklara özgürlük diye haykırıyoruz. Biz, Gülerlerin, Erolların, Sametlerin sesiyiz, insanlığın sesiyiz. İnsanlığını yitirmiş olanlar sesimize ses veriyor..." denildi. Hasta tutsakların serbest bırakılması ve cezaevlerinde uygulanan sessiz imha uygulamalarına son verilmesi talebi dile getirildikten sonra 10 dakikalık oturma eylemine geçildi. Eylem "Güler Zere'ye Özgürlük", "Hasta Tutusaklar Serbest Bırakılsın", "Tecrit Öldürür dayanışma yaşatır", "Devrimci Tutusaklar Onurumuzdur", "Yaşasın Devrimci Dayanışma" sloganları atılarak sonlandırıldı.

Mücadele Birliği Platformu/İzmir

TZP KURDI BASIN AÇIKLAMASI

6 Eylül Pazar günü saat 14.00'te TZP Kurdi anadilde eğitimle ilgili basın açıklaması düzenledi. Basın açıklaması Konak Pier önünden Eski Sümerbank önüne kadar yürüyüşle başladı. Zılgıtların ve sloganların gür bir şekilde atıldığı yürüyüş sırasında "Edi Bese, Em Perwerdehiye Bı Zımane Xwe Dıhwazin! TZP Kurdi (Yeter Artık Biz Dilimizin Özgürlüğünü İstiyoruz!)" pankartı açıldı.

Sık sık "Zımane me hebuna me ye", "zıman beyi perwerdahi azad nabe", "jiyan bi kurdi xweş e, kurdi bi azadi xweş e!", "be zıman jiyan na be!", "Zımanime rumeta meye" sloganları atıldı. Daha sonra basın metni okundu. Kürtçe hazırlanmış olan metinde "...Her halk için dil en önemli değer ve hediyedir. Kürtçede bir söz vardır derler ki, her kuş kendi dilinde öter. Doğrudur bir halk kendi diliyle vardır, dili olmadan halk varlığını koruyamaz. Bir doğru daha vardır ki, bulunduğumuz bu dönemde her halk ve millet dilini eğitimle korur ve ilerletebilir. Bu yüzden eğitim hakkı dil için en önemli maddedir. Bu sebeple Kürt halkı dilini, kültürünü ve varlığını koruyabilmesi için kendi diliyle eğitim hakkını istiyor. Bu isteğimizi her zaman tekrarlıyoruz ve diyoruz ki, Kürtçe bölgede resmi dil olsun, eğitimde de ana okuldan üniversiteye kadar Kürtçe eğitim dili olarak kullanılsın. Son dönemlerde Kürt sorunuyla ilgili çözüm söyleniyor, çözüm içerisinde dil hakkı en önemli ve en başta gelen şeydir. Fakat devlet yetkililerinin açıklamalarında Kürtlerin varlığı kabul edilmemekte ve dil hakkı da kendi ellerindeymiş gibi düşünülmektedir. Devlet yetkilileri Türkiye'nin kırmızı hatları olduğunu söylüyor, bilmeliler ki Kürtlerin de bazı kırmızı hatları vardır. Eğitim hakkı ve Kürt halkı varlığının kabul edilme hakkı Kürtlerin kırmızı hatlarıdır. Kürt halkı hiçbir şekilde elini eğitim hakkından çekemez..." görüşlerine yer verildi.

Basın metninin okunmasından sonra basın açıklaması sona erdi.

Mücadele Birliği Platformu/İzmir

İZMİR'DE 12 EYLÜL MİTİNGİ

12 Eylül Cumartesi günü, 12 Eylül 1980 askeri faşist darbesinin 29. yılında, İzmir'de KESK'in düzenlediği miting yapıldı. Basmane Fuar kapısı önünde saat 18.00'de toplandı. Genel katılım çok düşük olduğu mitingde 18.30'da yürüyüşe geçildi.

Konak Sümerbank önüne kadar yapılan yürüyüş sırasında Mücadele Birliği olarak "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her Şey Emeğin Olacak" pankartını taşıırken "Bütün İktidar Emeğin Olacak", "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her Şey Emeğin Olacak", "Deniz Yusuf İnan Savaşta Devam", "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük", "Kahrolsun Faşizm Yaşasın Mücadelemiz", "Faşizmi Döktüğü Kanda Boğacağız" sloganlarımızı haykırdık.

Konak Sümerbank önüne gelindiğinde basın metninin okunması sırasında başlayan yağmurun şiddetli yağması, mitingün çabuk bitirilmesine sebep oldu. Kitlenin dağılmasıyla birlikte miting sona erdi.

Mücadele Birliği Platformu/İzmir

ÖĞRETMENLER EYLEMDE

14 Eylül pazartesi günü Ataması Yapılmayan Öğretmenler Platformu tarafından bir basın açıklaması düzenlendi. Eylem saat 13.00'de Basmane tren garı önünde toplanılarak başladı. Saat 14.00'te AKP binası önüne doğru yürüyüşe geçildi. "Ücretli Köle Olmayacağız" pankartının açıldığı basın açıklamasında "Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiç Birimiz", "Öğretmenler İşsiz Okullar Öğretmensiz", "Diyanete Değil Eğitime Bütçe", "Zafer Direnen Öğretmenin Olacak", "İnsanca Bir Yaşam İstiyoruz" sloganları atıldı. AKP binası önüne gelindiğinde kısa bir tiyatro oyunu sergilendi, daha sonra basın metni okundu. Basın metninde 14 Eylül'de MEB'in yapacağı 15 bin öğretmen ataması protesto edilerek "15 bin atanan, 235 bin işsiz öğretmen" olduğu açıklandı. Basın metni okunduktan sonra beş dakikalık oturma eylemi yapıldı. Daha sonra basın açıklaması sona erdirildi.

Mücadele Birliği Platformu/İzmir

20. YILINDA PARTİ BAYRAĞI DAHA YÜKSEKLERE

1 Eylül 2009 günü, Kadıköy’de, Dünya Barış Günü için düzenlenen mitinge, Leninistler olarak, biz de dünyada gerçek barışın egemen olması için mücadele eden Leninist Parti’nin 20. yılını kutlamak ve selamlamak için katıldık. Gerçek barış ancak, kapitalizm yeryüzünden sökülüp atıldığında mümkün olur. Leninist Parti, 19 yıllık mücadelesinde, işçi ve emekçilere, Kürt halkına iktidarın yolunu göstererek, bunun nasıl olacağını göstermiştir. Leninist Parti, Denizlerden, 13 Martçılardan aldığı bayrağı onur ve gururla taşıyor, daha yüksekler çıkarıyor. 19 yıllık çetin mücadele günlerinde, O’nun bayrağı bize güven ve gurur verdi. Çünkü Leninist Parti bayrağı, Kürt halkının yıllardır beslediği özlemlerinin gerçekleşmesinin yolunu gösteriyordu. Çünkü Leninist Parti’nin bayrağı işçi ve emekçilere sömürden, açlıktan, yoksulluktan çıkışı yolu-

nu gösteriyordu. Çünkü Leninist Parti’nin bayrağı, kapitalizmin burçlarına, kızıl bayrağı dikmeden, emekçilerin özgür olamayacağını söylüyordu. Ve bugün proletaryanın devrimci sınıf partisi 20. mücadele yılını giriyor.

Leninist Parti’nin 20. yılını kutlamak için, bizler, Kadıköy’de yürüyüş güzergahı boyunca, “20. Yılında Parti Bayrağı Daha Yükseklerle, TKEP/L”, “20. Yılında TKEP/L Saflarına” yazılamaları yaptık. Sonra da “Yaşasın Partimiz TKEP/Leninist”, “Devrim İçin TKEP/L Saflarına”, “Yaşasın 13 Mart Genç Komünistler Birliği”, “Gençlik Partiyeye, TKEP/L Saflarına” sloganları atıldı. Yürüyüş sırasında ayrıca, Leninist Parti’nin 20. yılını selamlayan konuşmalar yapıldı.

Daha sonra da, Kadıköy Meydanı’na girildiğinde, “TKEP/L” pankartı açıldı. Meraklı ve ilgili gözler içinde, pankart alanda dolaştırıldı. Ve sonra düzenli biçimde dağıldı.

İstanbul’dan Leninistler

*Elimize posta yoluyla geçen bu haberi haber biteliğinden dolayı yaymıyoruz

UMUDUMUZ KAVGADA KAVGAMIZ 20. YILINDA

“Umudumuz Kavgada Kavgamız 20. Yılında” şairi Sarıgazi’de sokak konseri düzenledik. Konser başlamadan önce gerek sivil gerekse resmi polisler tarafından konser sabote edilmek istendi, ama konser komitesinin ve halkın tavrı polisleri geri çekilmeye itti. Resmi faşistlerden amir olan geri dönerken, “buraya 150 kişi yığacağım” diyerek tehditler savuruyordu. Bu olayların yaşanması halk tarafında büyük bir tepkiyle karşılandı. Ve konser yoğun bir katılımı başladı.

Konser şair bir arkadaşımızın şiiriyle başladı. Daha sonra başka bir arkadaşın okuduğu şiirle konserimiz devam etti. Mahalleye asılan dev Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan’ın resimlerinin bulunduğu pankart, tüm halkın dikkatini çekiyordu. Daha sonra sahneyi Ayışığı Müzik Topluluğu aldı. Kendi besteleriyle başladılar performanslarına. Ardından kitleyi iyice canlandırdılar.

Konserin sonların doğru müzik grubunun halay şarkıları artık herkesi harekete geçirdi. Halay büyüdükçe büyüdü ve kitle sloganlarla halaylara devam etti. Son olarak da “Çavbella” marşı dört ayrı dilde söylenerek dinleti bitirildi

Sarıgazi Ayışığı Ekin Sanat Merkezi

BARIŞ DEVRİMLE KAZANILACAK!

1 Eylül Dünya Barış Günü için emekçiler yine sokaklarda, alanlardaydı. Bu yıl Dünya Barış Günü “açılım”ların ortalığa saçıldığı, sermaye dünyasının “açılımlar”la, “çözümler”le sahte umutlar dağıtmak istediği bir döneme denk geldi. Mitinglere damgasını vuran da bu oldu.

İstanbul mitingi Kadıköy’deydi. Katılım, umulanan altındaydı. Hafta içine denk gelmesi de bunda etkili oldu. Tek bir yürüyüş kolunun planlanmış olması da hazırlıkların düşük katılıma göre yapıldığının göstergesiydi.

Çeşitli demokratik kitle örgütlerinin ve sosyalist çevrelerin destek verdiği miting öncesi katılımcılar Tepe Nautilus önünde toplandı. Kürt halkı yöresel kıyafetleri ve çocuklarıyla eylem alanındaydı. Yine kadınlar ön safta ve çoğunluklardı. Zılgıtları, sloganları ve coşkularıyla, zafer işaretleri ve kararlılıklarıyla yürüyüşün başını çekiyorlardı. “Barış” şiarı yükseliyordu. Ama sermayenin hayalini kurduğu türden bir dileme değil, zorla koparılıp alınacak bir istemdi yükselen. Bir zafer, bir kazanım... Açılan pankartlar, atılan sloganlar bunu dile getiriyordu. “Devlet Şaşırma, Bizi Dağa Taşırma” en sık atılan sloganlardan biriydi.

Yağan yağmura rağmen yürüyüş esnasında kortejlere yeni katılımlar coşkuyu artırdı.

PERDE AÇILDI!

28 Eylül – 7 Ekim tarihleri arasındaki toplantılarını İstanbul’da yapacak olan IMF ve Dünya Bankası’na, İstanbul’u dar etmek, toplanmalarına engel olmak için kurulan IMF ve Dünya Karşıtı Birlik, ilk eylemini 13 Eylül günü Taksim’de yaptı.

Saat 17.30’da Taksim Tramvay durağı’nda toplanan IMF ve Dünya Karşıtı Birlik, “IMF ve Dünya Bankası Defol” pankartı etrafında toplandı. Mücadele Birliği, Demokrasi İçin Birlik Hareketi, Halk Cephesi, Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu, Partizan, Demokratik Haklar Federasyonu, Emek ve Özgürlük Cephesi, Alınteri, Ezilenlerin Sosyalist Platformu, Özgürlükçü Sol Hareket, Çağdaş Hukukçular Derneği, Kaldıraç, Devrimci Hareket, YDİ Çağrı Dergisi, Odak, Köz, Proletaryanın Kurtuluşu, Otonom, Sosyalist Umut’un katıldığı eylemde sık sık “Kahrolsun Emperyalizm, Yaşasın Devrim ve Sosyalizm”, “IMF’ye Karşı Sokak Savaşı”, “IMF Defol”, “DB Defol”, “IMFciler İşbirlikçiler Altıncı Filoyu Unutmayın”, “Kahrolsun Emperyalizm, Yaşasın Mücadelemiz”, “IMF Defol Bu Memleket Bizim” sloganları atıldı.

Galatasaray Lisesi önüne kadar flamları, sloganları ve ıslıkları ile coşkuyla gelen kitle, burada basın açıklamasını okudu.

“Onbinlerce insanın küresel eylemle karşılaşmaya hazırlandığı IMF ve DB toplantıları, dev finans baronlarının yoksul ve bağımlı ülkelere, dünya emekçilerine yeni sömürü ve sefalet koşulları dayatmasının başlıca yoludur. Bu toplantının gündemini

küresel kriz oluşturuyor. 1929 Buhranı’ndan sonra en büyük buhranla karşı karşıya olan emperyalist-kapitalist sistem, krizden nasıl çıkacağını yol ve yöntemlerini araştırıyor. 6 milyar insanın kanını emenler, dünya halklarının ensesinde boza pişirenler, şimdi yeni savaş, yıkım ve işgal planları hazırlamak, milyonlarca işçi ve emekçinin sofrasındaki son lokmayı kapmak için geliyorlar. (...)

Bu nedenledir ki, IMF ve Dünya Bankası nerede bir toplantı vb. yapacak olsa, büyük protestolarla karşılanmaktadır. Bir çok yerden daha bavullarını bile toplayamadan, binaların tepelerinden helikopterlerle kaçıp gitmek zorunda kalmışlardır. Ezilen ve sömürülen, katliama uğramış insanların kızgın soluğu, onları yerin yedi kat altına da girseler yalnız bırakmamıştır. (...) Şimdi yine bi-

ze düşen, daha önce Cenova’da Seattle’da, Cancun’da olduğu gibi, bu eli kanlı katillerle karşı eylemleri yükseltmektedir. Üzerinde yaşadığımız toprakları onlara dar etmektedir. “IMF ve Dünya Bankası Defol” şiarıyla sokağa çıkmak, isyan ateşini körüklemektir. 28 Eylül’de hazırlık toplantılarıyla başlayacak olan bu zirveyi daha başlamadan bitirmek için, tüm güçlerimizi birleştirelim. Bu toprakların mücadele ruhunu ve geleneğini emperyalist-kapitalist baronlara ve yerli işbirlikçilerine bir kez daha gösterelim. Buradan bir kez daha herkesi, 28 Eylül-7 Ekim tarihleri arasında yapacağımız eylemlere katılmaya, işçi ve emekçi halklarımızı ekmeğine ve onuruna sahip çıkmaya çağırıyoruz” denilen basın açıklaması, yapılacak eylemlere çağrı ile son buldu.

MUNZUR ÖZGÜR AKACAK!

Tunceli Dernekleri Federasyonu (TUDEF) ve Munzur Koruma Kurulu, Munzur’da yapılmak istenen Uzunçayır Barajı’nı protesto etmek için 13 Eylül günü saat 16.00’da bir basın açıklaması düzenledi. Tünel Meydanı’nda toplanan “Munzur Dostları”, sloganlarla Taksim Meydanı’na yürüdü.

“Munzur Faşizme Mezar Olacak”, “Munzur Özgürdür, Özgür Akacak”, “Munzur Onurdur Onuruna Sahip Çık” sloganları atıldı. Meydana ulaştığında pankartlarını daire olarak açan yüzlerce kişi, oturma eylemi yapmaya başladı.

Sembolik tabutları meydana koyan kitle, barajın kurulma sürecini anlattıktan sonra “Munzur’a sahip çıkmak için her türlü eylemlilikle haklarımızı sonuna kadar savunacağımızı şimdiden ilan ederiz” dediler.

İLK RAUND BİZİM

Tekrar merhaba arkadaşlar...

Daha önce sizlere Okmeydanı Eğitim ve Araştırma Hastanesinde çalışan işçiler olarak yaşadığımız sorunlardan bahsetmiştim. En son ödenmemiş 2,5 aylık maaşlarımızın ödenmesi için Başhekim söz vermişti. Fakat ödeme yapılmaması üzerine Okmeydanı Hastanesi Başhekimi ile DİSK'e bağlı Dev Sağlık-İş sendika başkanı bir görüşme yaptı. Verilen sözler tutulmadı, Başhekimden beklememize rağmen hiçbir açıklama gelmedi. Verdiğimiz on günlük süre doldu. Bunun üzerine bizler de iş bırakma eylemine başladık.

07.09.2009 sabah 07.00 de kartlarımızı bastık ve işbaşı yapmadan hepimiz Başhekimlik önünde toplanmaya başladık. Çalışanlar olarak hastane yönetiminden açıklama bekledik. Saatler geçmesine rağmen hiçbir açıklama yapılmadı.

men hiçbir açıklama yapılmadı.

Duyduk ki Başhekim sabah geldiğinde gizlice bodrumdan kendi makamına geçmiş. Neden habersiz ve gizlice geçtiğini biliyor musunuz yoldaşlar? Artık söyleyebileceği yalanlar bitti. Biz çalışanların bütün oyalama çabalarına kanmayacağımızı ve kararlı duruşumuzu gördüler.

Okmeydanı Hastanesi önünde kararlı bir şekilde sloganlarımızla beklemeye devam ettik. Dev Sağlık-İş sendikamızın daha önce duyurduğu saatte, 12:30'da basın açıklamasına başladık. Sendika başkanımız basın-yayın organlarının canlı yayınıyla basın açıklamasını yaptı.

Basın açıklamasında; bir taşeron firmasının ne şekilde çalıştığı, kölelik sisteminin dayatıldığı insanları insan olarak görmeyen bir anlayışın eseri olduğu, insanların insanca yaşayamadıkları, sağlık alanındaki bu tür uygulamaların çok ciddi, alanına özgü sorunları doğuracağı vb. yeraldı. Hükümetin bu fırsatçı Mega-let gibi taşeron firmalarının tamamen ortadan kalkması için derhal çalışmalara başlaması gerektiği vurgulandı.

Basın açıklaması ve eylemimiz boyunca, "Taşeronlaşmayı İstemiyoruz", "Sağlıkta Taşeron Olmaz", "Gasp Edilen Haklarımızı İstiyoruz", "Güvencesiz Çalışmayacağız", "Sadaka Kültürüne Hayır", "Kölelik Düzenine Hayır" vb. sloganlarımız sık sık yükseldi.

Kararımız kesindi. 2.5 aydır verilmeyen paralarımızı gasp eden taşeron firması paraları verene kadar; paralar çalışanların eline geçene kadar sağlık çalışanları olarak işe başlamayacaktık. Ve kararlıydık, başhekimlikten saat 15:30'a doğru paraların hastane müdüriyeti tarafından verileceği söylendi. Bizler beklemeye devam ettik. Ve paralar hastane müdür yardımcısı eliyle dağıtılmaya başlamasıyla eylemi bitirdik. Hep birlikte 15 00-23 00 vardiyasında ki arkadaşlara yardım ederek birikmiş işleri bitirdik. Bizler işleri bitirdiğimizde para dağıtımı hala devam ediyordu ve akşam geç saatlere kadar sürdü.

Eylem öncesinde, sırasında ve sonrasında da bizleri destekleyen, bizlerle birlikte olan örnek bir dayanışma gösteren doktor, hemşire ve diğer sağlık çalışanı arkadaşlarımıza teşekkür ederiz. Bundan sonraki süreçlerde de sağlık çalışanları olarak her hangi bir olumsuz gelişmeye karşı aynı tutumla, karlılıkla ve aynı kenetlenmeyle mücadelemiz devam edecek. Buna kararlıyız yoldaşlar. Okmeydanı sağlık çalışanları, doktoru olsun, hemşiresi olsun tüm baskılara karşı direnişimiz sürsün...

Yeni kazanımlarla görüşmek üzere...

Kazandık ve kazanacağız...

Okmeydanı SSK Hastanesinden

Bir İşçi

'DEVİRİMİN KOMUTANI' YAŞAMINI YİTİRDİ

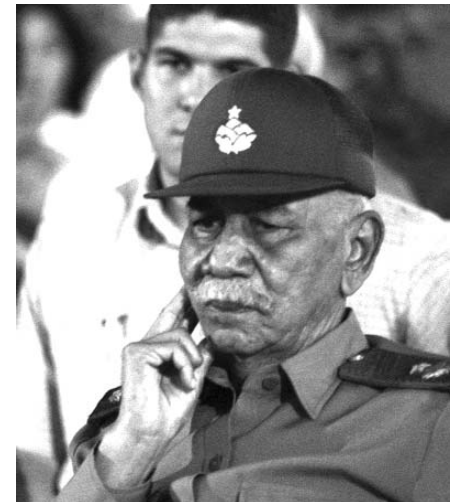
Küba Komünist Partisi'nin (PCC) verdiği bilgiye göre Küba Devrimi kumandanlarından Juan Almeida Bosque Cuma günü Havana'da kalp ve solunum yetmezliği sonucu 82 yaşında yaşamını yitirdi.

Almeida aynı zamanda PCC Siyasi Büro üyeliği ve Devlet Konseyi İkinci Başkanı görevlerini yürütüyordu.

Bir devrimci, yazar, müzisyen, asker... Çok yönlü bir komünist. Devrimin en önemli komutanlarından biriydi. Fidel'in grubuyla birlikte 26 Temmuz 1953'te Moncada Kışlası'na düzenlenen baskında yer alan Almeida, başarısız olan bu eylemde Fidel'le birlikte tutuklandı. O tarihten sonra kaderini Fidel'le ve Küba Devrimi'yle kopmaz biçimde birleştirdi. Meksika sürgününde Fidel'in yanındaydı. Granma'da o da vardı. Çıkarma yaptıktan hemen sonra yakalandıkları baskından sağ kurtulmayı başaran 12 gerillacıdan biriydi. Almeida, Moncada Kışlası döneminden beri silah arkadaşlarının takdir ettiği gözüpekliliğini, gerilla yıllarında da gösterdi. Başkumandan Fidel, Raúl Castro'yu İkinci Doğu Cephe-

si'ni kurmakla görevlendirirken, Üçüncü Doğu Cephesi'ni kurma görevini de Juan Almeida Bosque'ye verdi.

5 Aralık 1993'ten ölümüne dek Küba Devrimi Savaşçıları Derneği'nin başkanlığı görevini yürüten Almeida, Ramiro Valdés Menéndez ve Guillermo García Frías'la birlikte "Devrim Komutanı" unvanına sahip üç kişiden birisiydi.

IMF VE DÜNYA BANKASI KARŞITI BİRLİK PROGRAMINI AÇIKLADI

Tüm dünya halklarının ezilme, sömürülme, açlık ve yıkımının en büyük aracı olan IMF ve Dünya Bankası, 28 Eylül – 7 Ekim tarihleri arasındaki zirvelerinden birini de İstanbul’da yapıyor. Emperyalist kapitalist sistemin en büyük finans kuruluşlarını İstanbul’da barındırmamak, toplanmalarına engel olmak amacıyla, IMF VE DÜNYA BANKASI KARŞITI BİRLİK kuruldu.

DEMOKRASI İÇİN BİRLİK HAREKETİ, HALK CEPHESİ, BAĞIMSIZ DEVRİMCİ SINIF PLATFORMU, PARTİZAN, DEMOKRATİK HAKLAR FEDERASYONU, EMEK VE ÖZGÜRLÜK CEPHESİ, ALİNERİ, EZİLENLERİN SOSYALİST PLATFORMU, ÖZGÜRLÜKÇÜ SOL HAREKET, ÇAĞDAŞ HUKUKÇULAR DERNEĞİ, KALDIRAÇ, DEVRİMCİ HAREKET, MÜCADELE BİRLİĞİ, YDİ ÇAĞRI DERGİSİ, ODAK, KÖZ, PROLETERYANIN KURTULUŞU, OTONOM, SOSYALİST UMUT tarafından oluşturulan birlik, kuruluşunu, amaç ve programlarını açıklamak için 11 Eylül günü TMMOB’da bir basın açıklaması düzenledi.

IMF VE DÜNYA BANKASI KARŞITI BİRLİK yaptığı açıklamada kısaca, “Bizler bu ülkenin onurlu insanların İstanbul’da yapılacak ve fakat tüm dünya halklarının geleceği hakkında emperyalistlerin karar alacağı toplantılara bir itirazının olduğunu düşünüyoruz. Bu itiraz 13 Eylül’den itibaren sokaklarda kendisini gösterecektir. Halklarımıza yıkım ve zulüm politikalarını reva gören emperyalizm ve yerli işbirlikçileri düşmanımızdır ve onun kurumlarına asla hoşgörülü davranmayacağız. (...)

İMİF VE DÜNYA BANKASI KARŞITI BİRLİK çatısı altında birleşen bu ülkenin devrimcileri demokratları, işçisi, işsizi, emekçisi, öğrencisi olarak herkesi İMF ve Dünya Bankası toplantılarını İstanbul’da yaptırmamaya çağırıyoruz. Topraklarımızda bizim ve dünya halklarının kaderini belirleyecek kararlar almalarını engellemeye çağırıyoruz. Bu ülkenin onurlu insanlarını sokağa çağırıyoruz.

Özellikle sendikalarımıza, meslek örgütlerimize sesleniyoruz. 28 Eylül-7 Ekim tarihleri arasında hayatı durduracak eylemler örgütlemeye çağırıyoruz. Bu ülkenin ilerici sendikaları, meslek odaları nun omuzlarında büyük sorumluluk olduğunu düşünüyoruz. İşte her zaman yoksulluğumuzun, açlığımızın, işsiz kalışımızın sorumlusu olarak gösterdiğimiz İMF ve Dünya Bankası İstanbul’a geliyor. Düşmanımız burnumuzun dibinde. Dünyanın değişik yerlerinde olduğu gibi hayatı durdurarak emperyalistlere ve onların bürokratlarına İstanbul’da dünya halklarının kaderini tayin etme hakkını vermeyelim. Böylesine tarihsel bir sürecin ve sorumluluğun eşigindeyiz. 6-7 Ekim toplantılarında bizim hakkımızda karar alınacaksa o toplantılara katılmak gibi bir hakkımızda vardır. Biz bu hakkı kullanacağız sendikaları ve meslek örgütlerini de bu haklarını kullanmaya kendi üyelerinin geleceklerini sahiplenmeye çağırıyoruz” dedi.

Ardından da IMF VE DÜNYA BANKASI KARŞITI BİRLİK olarak “Karşılama Programı” açıklandı:

- 13 Eylül saat 17:00’de, Taksim Tramvay durağından Galatasaray Meydanı’nda IMF ve Dünya Bankası Defol Yürüyüşü,
- 17 Eylül saat 13:00’te, Merkez Bankası Unkapanı binasının önünde ve 24 Eylül’de saat 13:00’te, Dünya Bankası ofisinin bulunduğu Kanyon AVM önünde basın açıklamaları
- 28 Eylül Saat 10:00’da, Hilton Oteli önünde, basın açıklaması
- 1 Ekim tarihinde Taksim’de sendika ve meslek örgütlerinin yapacağı yürüyüş
- 1-7 Ekim tarihleri arası Taksim ve çevresinde alternatif çeşitli etkinlikler
- 6-7 Ekim’de İMF toplantısının yapılacağı salona gidiş.

Basın açıklaması, başta sendika ve meslek örgütleri olmak üzere tüm devrimci demokratik kurumları ve halkımızı bu programı sahiplenmeye IMF ve Dünya Bankası toplantılarını yaptırmaya davet ederek sona erdirildi

TARİHİN PRATİĞİNE YÖN VERMEK

Birikim sahibi olmak ömür boyu sürecek bir faaliyettir. Bu yüzden yazı yazma işi gelişmenin her anında yapılmalıdır. Yazı yazarken hangi konularda eksik olduğumuzu fark edebilir, kendimizi bu konularda geliştirmek üzere yönelebiliriz. Birikimlerimiz arttıkça bu yazılarımıza da yansyacaktır. Daha verimli yazılar yazacak, aynı zamanda kendimizi geliştirmiş ve kendimize emek harcarken kolektifimizi de geliştirmiş olacağız.

Bizler sınıflı toplumların en vahşisi ve teknik anlamda en gelişmiş olan kapitalist toplumu ortadan kaldırmak üzere silahlarımızın namlusunu bu düzenin tam kalbine yönlendirmiş kişileriz. Geliştirmiş ve beraber aynı yolda yürüdüğümüz yoldaşlarımızın gelişmesine katkı sunduğumuz düzeyde, yani her birimiz birer devrim haline geldiğimiz ve bütünsel oranda bir devrim olabildiğimiz sürece bizleri namlularının ucunda kurşuna dizmeye hazır olan bu düzen, daha kısa sürede tarihin çöplüğündeki yerini alacaktır. Bu noktada mücadelenin her yöntemini en verimli şekilde kullanmak bizim görev ve sorumluluğumuzdur.

Ezen ve ezilenin uzlaşmaz savaşımıdır bu. Uzlaşmayacağı için en nihayetinde bir sınıfın diğer sınıfa olan üstünlüğü ile sonuçlanacak bir savaşım. Ama bir sınıfın; proletaryanın tarihsel haklılığı varken, egemen olan sınıfın böyle tarihsel bir haklılığı kalmamıştır. Ve egemen sınıf olan burjuvazi kendi varlığını olabildiğince uzatabilmek adına egemenliğini her türlü yönde kullanacaktır, kullanıyor da. Her türlü ajitasyon ve propaganda aracını, teknolojiyi, basını ve medyayı... Oysa “yaşam için ölümü ku-

şanan” bizlerin bu kadar imkânı maalesef yoktur. İşçilere, emekçilere, ezilen halklara ulaşmak; çözümün örgütlü mücadeleye geleceğini ifade etmek için elimizdeki imkânları en iyi şekilde değerlendirmeliyiz. Yazı yazmak ve yazdıklarımızın okunmasını sağlamak bu imkânların bir parçasını oluşturuyor. Yazı yazmak hem kolektifimizi besleyen, büyüten ve bu sayede devrimi büyüten bir pratik sorumluluktur, hem de kitlelere ulaşmanın yoludur.

Yazı yazmak kolektifi nasıl besler? Bireysel yaşamdan vazgeçmiş, toplumsal mücadeleye adım atmış kişilerin artık yaşamlarında sadece kendilerine mal edebilecekleri şeyler yoktur. Başardıkları her zafer kolektif emekle sağlandığı gibi kazandıkları her deneyim de kolektife aittir. Her bireyin deneyimleri, bir araya getirildiğinde kolektif birikim ortaya çıkacaktır. Ama yaşadığımız her deneyimi bütün yoldaşlarımıza anlatmak ya da onu hiç unutmadan yıllarca hafızamızda tutmak gibi bir imkânımız yoktur. İşte bu noktada yazı yazmanın önemi ortaya çıkmaktadır. Yazı yazarak, yazdıklarımızın okunmasını sağlayarak tecrübelerimizden yoldaşlarımızın da yararlanmasını sağlayabiliriz. Fakat kolektif birikimimize sadece deneyimlerimizi yazarak katkı sağlayamayız. Sınıf savaşımına dair bir gözlemimiz, düşünce olarak pratiğe yön verebileceğini düşündüğümüz her konuda yazılabilir. Bu bazen yerine getirilmeyen bir sorumluluk ile ilgili de olabilir.

Yazı yazılması gereken bir konuyu ele alırken başka birilerinin de bu konuyla ilgili yazacağını düşünerek “nasıl olsa yazan biri bulunur” gibi tembelliğin teorisini yapan, Oblomov’cu bir yaklaşımla o konuyu yazmak savsaklanmalıdır. Hepimiz yaşam olarak kapitalizmin içinden gelmiş olsak da hepimiz farklı birer dünya gibiyizdir. Bir olayda gözlemleyeceğimiz yönler başka

birinin gözlemlerinden çok farklı olabilir. Başkasının fark edememiş olduğu açılırları biz fark edebiliriz. Böylece aynı olayda farklı açılar yakalanır ve okuyucuya daha geniş bir bakış sunulur. Bu da okuyucuları geliştirir. Onların da olayları farklı düzlemlerde de tartışmalarını ve gelişmelerini sağlar.

Yazı yazmak pratik bir faaliyet olduğu kadar, teorik bir faaliyettir aynı zamanda. Çünkü birikim olmadan yazılan yazılar okuyucunun sadece kafasını yoran ya da “yoramayan”, verimliliği olmayan yazılardır. Ne kadar birikimli olunursa o kadar etkili, verici, okuyucuyu doyuran yazılar yazılır. Ama yazı yazmak için de birikim sahibi olunması beklenmemelidir. Birikim sahibi olmak ömür boyu sürecek bir faaliyettir. Bu yüzden yazı yazma işi gelişmenin her anında yapılmalıdır. Yazı yazarken hangi konularda eksik olduğumuzu fark edebilir, kendimizi bu konularda geliştirmek üzere yönelebiliriz. Birikimlerimiz arttıkça bu yazılarımıza da yansyacaktır. Daha verimli yazılar yazacak, aynı zamanda kendimizi geliştirmiş ve kendimize emek harcarken kolektifimizi de geliştirmiş olacağız.

Her sokakta, her adım başında iç savaşın yaşandığı bir dönemde yaşıyoruz. Her dakika yaşamdan kovulan kitlelerin sayısı artıyor, insanlar katlediliyor ya da yaşayan ölümler haline getiriliyor. Bizim yerine getirmediğimiz ya da yerine getirmekte geciktirdiğimiz her sorumluluk kapitalizmin ömrünü uzatıyor. Yazı yazarken deneyimlerimizin dünyayı değiştirme eyleminde faydalı olabilmesi için elimizden geleni yapmalı, pratiğe yön vermek üzere (ki devrimci demek var oluşuyla ve yaptığı her eylemiyle tarihe yön veren demektir) bütün çabalarımızı yoğunlaştırmalıyız.

Mücadele Birliği okuru / İzmir

**“Çok da olsa
Gideli ben
Devam eden sizlerle yürürüm”**

Aynil (Berfin), Rasim (Şiar) Oktar...

İki komünist militan... Partili iki devrim işçisi... Halkla bütünleşen, gerçek partili çalışmayı ve yetkin illegaliteyi başarıyla hayata geçiren yoldaşlarımız, 23 Eylül 1996'da, İzmir-Çanakkale yolunda talihsiz bir kazada ayrıldı aramızdan.

Aynil ve Rasim OKTAR (Berfin - Şiar) 1996

*Onlar, devrime ihanet etme yolunun taşlarının döşendiği,
zafere ulaşma bilincinin bulanıklaştırılmaya çalışıldığı
89 yılının sonlarına doğru tanıştılar Leninistlerle...
Şimdiye kadar boşa geçirdik diye düşündükleri zamanı
kapatmak istercesine geceler boyu okuyor, araştırıyor, tartışıyorlardı.
Artık yaşamları, alışkanlıkları, yaşama bakışları değişmişti.
Kendi deyimleriyle "insan"laşmışlardı.
Onları Leninist saflara çeken iki temel neden vardı.
İlki bilimsel, ileri ve sağlam bir teori;
ikincisi parti militanlarının örnek komünist mücadeleleri...
Partili olmak için gösterdikleri o devrimci coşku hiçbir zaman dinmedi.
Çanakkale halkının sosyalist, devrimci mücadelesi
Rasim ve Aynil ile yeni bir aşamaya girdi.
Onlar, çoğu Çanakkale'de İLK denebilecek pek çok eylemi örgütlediler,
önderlik ettiler. Binlerce kitlenin katıldığı toplantı,
yürüyüş ve gösteriler örgütlediler.
Çanakkale Cezaevindeki devrimci tutsaklar,
yoldaşlarımızın mücadelesiyle yalnız olmadıklarını hissettiler.
Tutsak aileleri ile kurdukları devrimci yoldaşlık ilişkisi ve
gösterdikleri cesur tavırla başka alanlarda da
örnek olarak gösterildiler.
Rasim ve Aynil yoldaşlar, eylemleriyle, tavırlarıyla,
Leninist mücadele tarzının ne olduğunu somutladılar.
23 Eylül sabahı saat 04.30'da İzmir'den Çanakkale'ye gelirken
ölümün nuzagına düştüler. Bütün Çanakkale yas içimdeydi.
Yerel gazete, radyo ve televizyonları günlerce onları anlattı ve andı.
Cenazeler halkımız, devrimciler ve yakın arkadaşları ve
yoldaşlarımızca sahiplenildi.
Tabutlar eller üzerinde sloganlar ve alkışlarla taşındı.
İHD bir çiçek denizine dönmüştü.
Avluda çelenk ve çiçek koyacak yer kalmamış;
Çanakkale polisi ve yoldaşların siyasi kimliğini bilmeyen
Çanakkalelilerin şaşkın bakışlarıyla komünist militanlar uğurlanıyordu.
Tabutu başında devrimciler ve yoldaşlarımızca saygı nöbetleri tutuldu.
Tüm Çanakkale onları seiyor, sahipleniyordu.
Partili kimlikleri açıklandığında herkes şaşkına dönmüştü.
Yoldaşlar illegal çalışmanın en yetkin örneklerinden birini sergilemişlerdi.
Birer halk önderi haline gelmişler,
ama partili kimliklerini ustaca gizlemeyi başarmışlardı.
"Devrim için her türlü görevi yapmaya hazırız"
diyen yoldaşlar size söz veriyoruz ki, o büyük ideallerinizi gerçekleştirecek,
devrimimizi zafere ulaştıracağız.
Adları Leninistlerin bayrağında,
anıları mücadelelerinde sonsuza değin yaşayacak.*

KAPİTALİZM ÖLDÜRÜR

KAPİTALİZMİ ÖLDÜRÜN